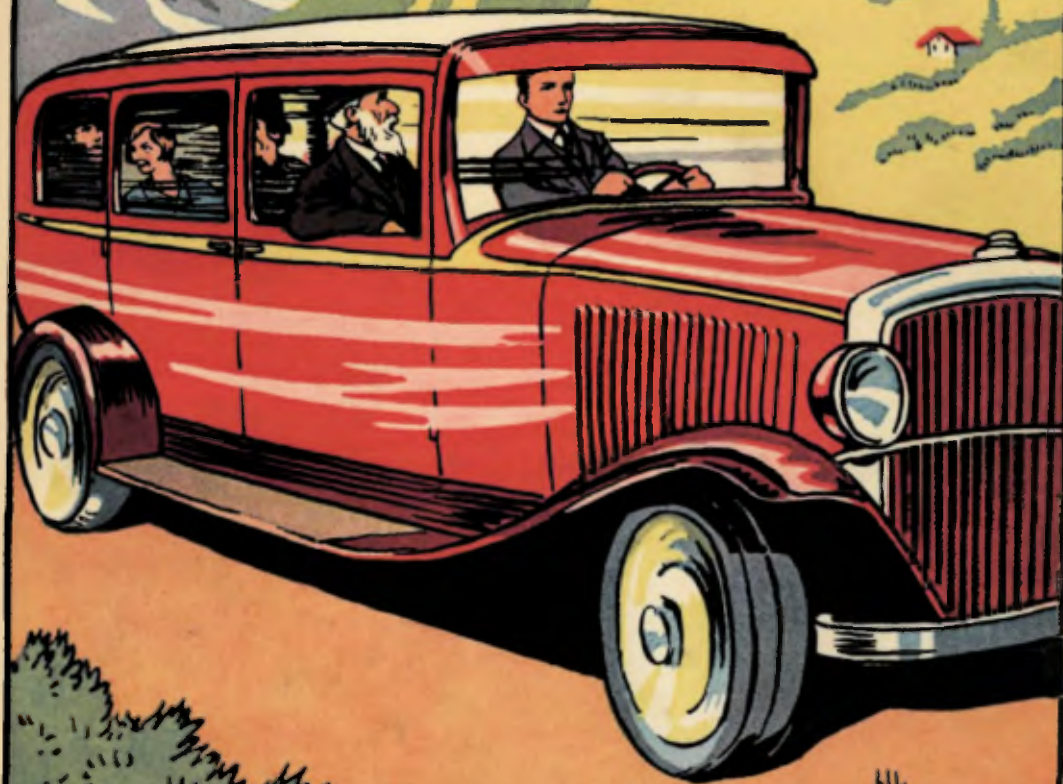

INA'S ROEPING

DOOR
IDA KELLER

Hk Poeder

G.F. CALLENBACH - NIJKERK

Ina's roeping

Pentekeningen van
Henk Poeder

Ina's roeping

door Ida Keller

G. F. Callenbach, Uitgever, Nijkerk

1. INA'S WERELD

Het was Zondagavond. In de groote stad begonnen de kerkklokken plechtig te luiden, oud en jong uitnoodigend om te komen in Gods Huis, tot aanbedding en dank.

De langzaam ondergaande zon wierp een zacht, gouden licht op daken en torenspitsen, terwijl zij in de smalle straten, begrensd door hooge huizen, reeds had plaats gemaakt voor de invallende schemering.

't Was Mei en heel de natuur prijkte in parken en tuinen met vreugdig, jong lentegroen. De al warmer wordende zonnestralen hadden de laatste dagen bijna zienderoogen de knoppen doen zwellen en het was, alsof de uitbottende struiken en boomen beloofden, dat zij spoedig, na nog wat van die koesterende zonnewarmte en een malsch regenbuitje, den menschen de volle pracht van hun nu nog gesloten knoppen zouden toonen.

De merel floot luidkeels zijn vroolijkste lied, alsof hij niet moede werd zijn Schepper te verheerlijken.

Weldra klonk ook uit de kerken het gezang der gemeente, die te zamen waren gekomen om in dit avonduur nog eens naar de verkondiging van Gods Woord te hooren. Menige huismoeder of verpleegster, die de morgenkerk had moeten mis-

sen, kon hier nu alle aardsche beslommeringen vergeten, rustig luisterend naar de verkondiging van het oude evangelie, dat toch altijd nieuw blijft. Menige moeder, die door groote zorgen werd gekweld, deed hier toch ook haar stem hooren in het loflied, dat werd aangeheven ter eere van Hem, die gezegd heeft: „Werpt al uw bekommernissen op Mij: Ik zal u er uithelpen en gij zult Mij eeren.”

Dicht bij een der kerken stond een groot en deftig heerenhuis. Niets verried aan de voorbijgangers, dat er op dat oogenblik een der bewoners thuis was, maar achter in den grooten tuin was een klein, lieflijk tafereeltje te aanschouwen. Een keurig tafeltje prijkte met een schaal fruit, een vaas rozen, wat boeken en tijdschriften en andere kleinigheden. Naast het tafeltje stond een rustbank, waarop, zorgvuldig toegedekt en door lekkere, zachte kussens gesteund, een allerliefst

meisje lag uitgestrekt van omstreeks zestien jaar. Ze luisterde aandachtig naar het kerkgezag en keek, ook toen dat afgelopen was, niet in het boek, dat achteloos openge-slagen op haar dekens lag, maar staarde met

zichtbaar welgevallen naar de reeds bloeiende kastanje bij den tuinmuur, waarvan alleen nog de top door de laatste zonnestralen werd beschinen.

Wat was de tuin nu al mooi en o, hoe verheugde zij zich op den komenden zomer! Zouden de vruchtboomen mooi bloeien? Zou de sering het goed doen? En de rozen?

Met een stil glimlachje gingen de blikken van het jonge meisje nu naar de rozen in de vaas. Ach, hoeveel meer hield ze nog van die rozen, die ze hier onder haar oogen had zien groeien, zwellen en openbloeien! Maar ze wilde daarom niet ondanikbaar zijn tegenover Bernard, haar goeden broer, die gisteren dezen prachtige bos roode rozen had meegebracht voor haar.

Voorzichtig snoof ze den geur van de bloemen op en dan verwijlden haar gedachten weer bij den tuin en wat die des zomers brengen zou.

„O,” zuchtte ze, „kon ik nu maar eens gaan kijken, hoe de struiken ginds er bij staan en of de weigelia en de berberis al uitgelopen zijn! Wat is het toch vreeselijk om altijd aan een stoel gekluisterd te zijn! Hoe benijd ik de vriendinnen, die kunnen gaan, waar ze willen! Ja, zelfs Stientje, ons kleine dienstmeisje, is gelukkiger dan ik. Al moet ze dan den geheelen tijd werken en ploeteren, dat is beter dan niet op eigen beenen te kunnen staan. De wijkzuster mag dan al zeggen, dat het slecht

is om jaloersch te zijn, zij kan makkelijk zoo praten!”

En nu welden er tranen op in de lieve oogen, die nog een oogenblik geleden zoo blij hadden rondgezien.

Er waren oogenblikken, waarop Ina Westenberg, het rijke, verwende meisje, geen oog had voor al haar weelde en voor al de liefde, die ze onder vond en waarop ze er maar alleen aan kon denken, dat ze zooveel miste, omdat haar beenen de kracht misten om haar lichaam te dragen. Die oogenblikken kwamen op het meest onverwacht, maar nu in de stilte en eenzaamheid, terwijl het schemerig en kil in den tuin begon te worden, stemde haar kwaal haar weer o, zoo droefgeestig. Ditmaal zou deze stemming echter niet van langen duur zijn.

Er was, zonder dat Ina het bemerkte, gebeld en toen de oude dienstbode uit de keuken gekomen was en open deed, klonk door de stille gang de vroolijke stem van Linda van Riet, een van Ina's vriendinnen.

„Hallo Janna! is Ina nog in den tuin? Ik tuurde al door de ramen, maar ik kon in de kamer niets ontdekken!”

En op Janna's bevestigend antwoord liep zij de gang in en ging voort: „'k Zal dan maar doorloopen, ik vind haar wel.”

Al gauw was ze Ina genaderd, wier gezichtje ge-

heel opklaarde, nu ze haar vroolijke vriendin zag.
„Dag Ina! Ben je heel alleen? Waar zijn Bernard en Julius?”

„Dag Linda! Wat heerlijk, dat je komt! Ja, ik ben alleen. De broers zijn samen uitgegaan, maar ze zullen wel gauw terugkomen, denk ik. Het was zoo'n heerlijke avond.”

„Ja, maar nu moest je toch liever naar binnen gaan, want het wordt nu toch wel wat koud voor je. Trek tenminste deze sjaal maar wat om je schouders. Wat een mooie rozen! Zeker weer van Bernard? Wat verwent die je toch!”

Al pratend stak ze haar neusje in de rozen en roemde den geur. Ze snuffelde eens in de boeken en juist had ze er een opgenomen en riep ze uit: „O, ben je dat aan 't lezen, dat is mooi!”, toen Janna op het tuinpad verscheen met een blad, waarop twee kopjes thee stonden.

„Lekker, Janna,” zei Ina, „en zijn dat nu je eigengebakken koekjes? En die zouden we pas vanavond in de kamer krijgen!”

„Ach ja, juffrouw Ien,” zei de dienstbode moederlijk glimlachend, „maar de heeren eten er toch niet veel van, 't komt er voor mij maar op aan, of u ze lekker vindt.”

„Alweer een, die je knapjes verwent, geloof ik,” lachte Linda. Ze zette haar tanden in een van de koekjes en ging voort: „Lekker, reuzelekker, Janna! Of is mijn meening ook van geen waarde?”

Janna lachte maar weer eens, doch toen Ina haar beduidde, dat het gebak ook haar goed beviel, zei ze gul: „Dan moet u er maar eens lekker van genieten en dan ga ik gauw in de kamer de gordijnen sluiten, want de heeren zullen nu wel gauw komen, om u naar binnen te brengen.”

Ze wandelde rustig in haar Zondagsche, zwarte japon langs het tuinpad naar huis, terwijl de beide meisjes haar zwiingend nastaarden.

„Wat een schat is ze toch,” zei Ina eindelijk. „Ja, Linda, je hebt wel gelijk: ik word erg verwend en je zult het wel vreeselijk slecht van mij vinden, dat ik juist erg ontevreden en verdrietig was, toen je kwam. Nu door je komst vergeet ik het weer, maar soms ben ik jaloersch op iedereen uit mijn omgeving.”

„Dat slecht vinden!” riep Linda uit, terwijl haar vroolijke oogen vochtig werden. „Wie zou dat nu slecht kunnen vinden. Je mist toch ook veel! Maar als ik dan weer bedenk, hoe gemakkelijk je leert en hoe andere meisjes daarmee tobben! Bijvoorbeeld Rietje Smit en Polly van Haren en Klara van Snellen! Ach, die stakkerd, die heeft wat moeten ploeteren op school, maar als ze nu niet overgaat, mag ze van de H.B.S. af. Gelukkig voor haar.”

„Ik herinner mij nog wel, dat je haar eens voorbij zag gaan, toen we in de voorkamer zaten. Je wees haar toen nog aan mij. Maar ze wilde nooit met je

meekomen om mij op te zoeken, zooals de andere meisjes."

„Ze is veel te trotsch. Ze zou met mij niet willen loopen, omdat wij niet rijk zijn en vader en moeder hard moeten werken om ons allen te geven, wat wij noodig hebben. Weet je wel, Ina, dat ik jou al dit moois en al deze weelde wel eens benijd heb?"

„Nu kon ik wel zeggen, dat ik wel graag mijn moeder nog zou hebben, maar dan zeg jij natuurlijk weer, dat je mij mijn broer Bernard benijdt. Zoo zouden we aan den gang kunnen blijven!"

De beide meisjes moesten nu recht hartelijk lachen om de wending, die het gesprek genomen had. Ze praatten nu nog wat over school en Linda vertelde, dat ze weer midden in de proeven zaten. Zij bezocht de H.B.S. en zat in de vierde klasse, terwijl Ina, die het H.B.S.-onderwijs aan huis ontving, in bekwaamheid en vorderingen ongeveer gelijk met haar stond.

Daar Ina het onderwijs grootendeels ontving van leeraren van Linda's school, raakten zij over dit onderwerp niet uitgepraat. Ze bemerkten pas, dat Julius en Bernard waren thuis gekomen, toen deze hun een vroolijk „Goeden dag!" toeriepen. Toen de broers in de blijde gezichtjes keken, waren zij Linda hartelijk dankbaar, dat zij weer eens alle nevelen van het hun zoo dierbaar gelaat had doen wegtrekken.

2. DE FAMILIE WESTENBERG

De heer Westenberg, Ina's vader, was een rijk bankier geweest. Hij had met zijn broer een der meest bekende zaken op dit gebied in de stad. Na zijn dood werden de zaken door zijn broeder en zijn zoon voortgezet.

Bernard trad in het voetspoor van zijn vader en was weldra zijn ooms rechterhand, hoewel hij nog slechts vijf en twintig jaren telde. Zijn broer Julius was twee en twintig jaar en studeerde voor dokter. Hoezeer ook het karakter van de beide broers in sommige opzichten mocht verschillen, in één opzicht kwamen zij volkomen overeen en dat was in liefde voor hun ongelukkig zusje. Het arme meisje, dat op tweejarigen leeftijd reeds haar moeder verloren had, een genoegen te doen, was voortdurend het streven van de beide broers.

Hun eigen jeugd was niet zeer zonnig geweest, daar de vader na den dood van zijn vrouw nooit meer geheel de oude was geworden. De moeder had haar eenig dochttertje slechts goed ter been gekend: de droevige kwaal had zich eerst geopenbaard, toen het meisje ongeveer vijf jaar was. Toen ook deze slag den vader trof, werd hij een gebroken man, die geen kans zag het huis voor zijn kinderen vroolijk en gezellig te maken. Zijn vroegtijdige dood maakte een eind aan een leven, dat voor hemzelf de laatste jaren een last was ge-

weest en liet in het bestaan van zijn drie kinderen geen groote leegte na.

Toch gevoelden de broers zich daarna nog meer verplicht om het leven van Ina zooveel mogelijk op te fleuren. Hierin werden zij trouw terzijde gestaan door Mary, de dochter van Ina's oom en voogd, Bernards compagnon. Mary bezocht de H.B.S. en zij was het, die Ina in aanraking had gebracht met haar klasseggenooten, waarvan Linda er een was. Bijna alle meisjes kwamen later geregeld het hulpelooze vriendinnetje opzoeken, maar er was er niet een, die dit zoo trouw deed als Linda en van wie een zoo opwekkende en verfrisschende invloed uitging. Sinds eenigen tijd hield Bernard een auto, die hij voornamelijk had aangeschaft om zijn zusje nu en dan eens rustig te kunnen laten toeren. Hij kwam dikwijls met het voorstel om een tochtje te maken, als er vriendinnen op bezoek waren en het was dan voor den bestuurder al een even groot genot om langs bosschen en velden te rijden, als voor het vroolijke troepje, dat hij meegenomen had.

Hoe gaarne hadden de beide broers nog meer tijd en krachten aan hun arm zusje geschonken, maar Bernard werd door het drukke kantoorleven den geheelen dag in beslag genomen en de studie hield Julius het grootste deel van den tijd op college of in zijn studeerkamer. Daarom waren ze ook dien Zondagavond zoo blij geweest, Ina niet alleen te

vinden, toen zij voor eenige zakelijke besprekingen, waarvoor in de week geen tijd te vinden was, een wandeling hadden gemaakt langs de rustige stadsgrachten.

Toen Ina eenige uren later rustig in haar bed lag, liefdevol door Bernard daarheen gedragen, zaten de broers nog geruimen tijd bijeen.

„Wat leeg en stil is de kamer toch, als Ina weg is,” zei Bernard mijmerend.

„Ja,” antwoordde Julius, terwijl hij peinzend voor zich keek: „ze ligt daar maar zoo stilletjes, ze kan ons niet bedienen, maar wij moeten het haar doen en toch, wat mis je haar!”

„’t Zijn ook niet de diensten, die iemand je bewijst, die je zijn bijzijn doen waardeeren, maar ’t is de liefde, die iemand je toedraagt, de blijdschap, waarmee je wordt ontvangen.”

„En wie toont dat meer dan ons zusje! O, ik wou, dat ik den heelen dag niets anders te doen had, dan voor haar te zorgen, voor haar genoegens te bedenken!”

„Dat zou Ina, geloof ik, niet eens prettig vinden, want dan zou ze allicht den indruk krijgen, tot last te zijn.”

„Hoe zou ze dat kunnen? Ze moet toch wel gevoelen, hoe lief wij haar hebben en dat niets voor haar ons te veel zou zijn. Dit verzeker ik je, Bernard, als ik mijn studie beëindigd zal hebben en mij ga vestigen als dokter, dan neem ik haar mee,

waar ik ook heen ga en dan zal Ina nog eens een heerlijk leven krijgen!”

Bernard glimlachte aangedaan, toen hij zijn jongeren broeder zoo enthousiast hoorde spreken. Hij stond op, legde zijn hand op Julius' schouder en zei: „Op mij zal ze ook kunnen rekenen, zoo lang ik leef. Maar laat ons nu gaan zien, of ze niets voor den nacht meer noodig heeft en dan zelf ook naar bed gaan, want het loopt al tegen middernacht.”

Behoedzaam openden ze de deur der zijkamer, waar Ina sliep, terwijl een aangrenzend vertrekje de oude Janna tot slaapkamer diende. Nooit had de goede vrouw dit aan een ander af willen staan, hoe vaak haar dit ook voorgesteld was en de broeders legden zich maar al te gaarne bij dit besluit van haar neer, omdat ze wel wisten, dat er moeilijk iemand te vinden zou zijn geweest, die Ina met meer liefde en trouw des nachts zoo noodig ter zijde zou kunnen staan, als Janna. Er was een bel aangelegd tusschen de beide kamers, maar nimmer had Ina daar gebruik van behoeven te maken, wanneer ze 's nachts ongemakkelijk liggende, niet bij machte was zich alleen om te draaien. Een zacht gesproken: „Janna,” bracht de trouwe gediensstige oogenblikkelijk aan haar zijde.

Na de kamer zachtjes te zijn binnengekomen, trof het ook nu de broers weer, dat Janna aan alles had

gedacht: het kapje van 't nachtlicht was zoo gedraaid, dat Ina van 't schijnsel geen last kon hebben. Een glas water, een zakdoek en een fleschje eau-de-cologne waren onder haar onmiddellijk bereik en de deur naar Janna's kamer was geheel geopend.

„Trouwe Janna,” zeiden zij beiden, na een blik op de rustig slapende Ina te hebben geworpen.

Ze wisten niet, dat Janna's laatste gedachte gewijd was geweest aan de liefde van de broers voor haar arm meesteresje.

Zoo beijverde zich ieder om Ina haar gemis zoo min mogelijk te laten gevoelen, allen schonken haar het beste, wat zij te geven hadden. Aan liefde en geld ontbrak het haar niet. Maar toch was haar leven arm, omdat er niemand was, die haar wees op de groote liefde van Hem, die om zondaren zalig te maken Zijn Zoon gegeven heeft.

3. ONNUT?

Den volgenden middag lag Ina weer in den tuin. 't Liep tegen het eind van den middagschooltijd en verlangend vroeg zij zich af, of er dezen keer nog een van de meisjes zou komen aanloopen.

En werkelijk, even later, daar kwam Mary door de serredeuren den tuin in.

Mary was een paar jaar ouder dan Ina en herin-

nerde zich nog iets van Ina's moeder. Dit was het voornamelijk, wat Ina zoo in haar nichtje aantrok. Ze praatte met haar vaak over het verre verleden en genoot er altijd weer van gebeurtenissen op te halen uit den tijd, toen zij nog goed ter been was, waarvan zij zichzelf ook nog wel een en ander herinnerde. Ook was het een groot genot voor Ina om Mary te helpen bij haar schoolwerk, want al was deze de oudste, ze was met haar studie stellig niet verder en als ze er heelemaal geen kans toe zag de meetkundesommen klaar te krijgen, ging ze maar even hulp bij haar nichtje zoeken. Ook nu weer werd de boekentasch neergegoot en na een onstuimige begroeting kwam Mary al dadelijk voor den dag met de mededeeling: „Nu hebben we dan toch al zulke malle sommen! Ik snap er geen zier van! Wil je eens kijken?”

Ina wilde maar al te graag en weldra waren de „malle dingen” netjes uitgelegd en uitgerekend. „Ach, ach,” zuchtte Mary, „wat zal ik nog moeten blokken deze laatste maanden! En als ik 't haal en ik kom in de vijfde klasse, dan begint de narigheid pas, want hoe zal ik nu toch ooit voor het eindexamen slagen?”

„Maar Mary, jij krijgt tenminste de gelegenheid. Ik wilde wel, dat ik in je plaats was!”

Mary zweeg. Dit was een teer punt voor Ina, want al vorderde zij met haar studie zoo snel, als

„Wil je eens kijken?“
Ina wilde maar al te graag en weldra . . .

men het maar wenschen kon, van een eindexamen zou waarschijnlijk toch nooit iets kunnen komen. Om den ernst van het onderwerp te ontwijken, zei ze op luchthartigen toon: „En ik wou, dat ik jou hersens had. Je schudt de sommen maar zoo uit je mouw!“

„Dan,“ klonk nu een vroolijke stem achter de meisjes, „dan mocht je liever wenschen Ina's mouwen te hebben!“

Bernard was ongemerkt door de achterdeur binnengekomen en zette zich nu bij zijn zusje en zijn nichtje neer. Mary bood dadelijk aan om bij Janna

thee te gaan halen, maar reeds zagen ze deze zelf met een groot blad uit de keukendeur komen. Op het blad stond ook een vaas versche rozen, die juist voor Ina bezorgd waren door een harer kennissen.

„Hè, wat prachtig!” riep Ina verrukt. En het kaartje, dat er bij was, lezend, vervolgde ze: „Van Linda! Wat is ze toch een schat!”

„Mijn rozen zijn ook nog frisch,” zei Bernard, terwijl hij smakelijk zijn thee dronk. „En toch staan ze al lang. Laat eens kijken. . . . al vier dagen!”

„Noem je dat lang?” riep Mary nu verbaasd uit. „Vier dagen! Als dat de heele levensduur van die rozen is, doen ze toch eigenlijk niet veel nut!”

Maar hiermee was Bernard het in het geheel niet eens. „Zij hebben haar taak volbracht,” zei hij ernstig, „en voorwaar geen geringe ook! Kun je je eigenlijk iets schooners voorstellen, dan te leven om voor anderen het bestaan op te vroolijken?”

„Nu,” antwoordde Mary weer vroolijk, „’t mag dan een schoone taak zijn, lastig is het niet. Als we niets anders behoeften te doen. . . .”

„Dan was ons leven niet onnut, nichtje.”

Mary ontdekte nu in eens, dat ze gauw naar huis moest gaan om nog op tijd voor het eten thuis te zijn. Hartelijk nam ze van Ina afscheid en zei haar, dat ze van plan was nog heel vaak met moeilijke sommen te komen, want voor haar knappe nichtje betekende de oplossing toch niets.

Toen Bernard het meisje uitgelaten had, keerde hij naar zijn zusje terug, op wier gezichtje hij een droeven trek meende gezien te hebben.

„Waarom is mijn zuster zoo stil van middag?” vroeg hij, terwijl hij naast haar ging zitten.

„Een onnut leven,” zei ze droevig, „daar hadden jullie het over en toen werd ik er weer zoo aan herinnerd, dat dit van het mijne stellig gezegd kan worden.”

Een ontroerend smartelijke uitdrukking gleed over haar lief en teer gezichtje.

„Jouw leven nutteloos, Ina? Hoe kom je daar nu toch bij! Welk een tehuis zouden je broers hebben, als jij daar niet was om ze te verwelkomen en met je tegenwoordigheid te verheugen. Wanneer we moe en afgemat thuis komen na een dag van ingespannen arbeid, komt er altijd al een gevoel van rust over ons, als we jou maar weer zien. Je bent net als de rozen, waarover we spraken. Je brengt vreugde in het leven van je omgeving en, zooals ik daareven al tegen Mary zei: „Dat is geen kleine taak, Ina!”

Liefkoozend streek de jonge man over het zachte, blonde haar en met innige liefde zag hij op zijn ongelukkige zuster neer.

„Maar kom, 't wordt wat kil in den tuin. Ik zal je maar naar binnen brengen. Janna zal zoo zachtjesaan ook het eten wel klaar hebben!”

Met teere handen lichtte hij Ina op en droeg haar

naar binnen. Ze sloeg beide armen om zijn hals en fluisterde hem in het oor: „Meen je het heusch, Bernard? O, het is zoo heerlijk om dat te hooren.” In de kamer gekomen, vonden zij de tafel al gedeekt en, terwijl Bernard Ina op de rustbank neerlegde, kwam Janna binnen.

„O, bent u daar?” zei ze, bedrijvig nog wat recht schikkende. En toen ging ze voort, zonder tegen iemand bepaald het woord te richten, maar eigenlijk meer in zichzelf sprekende: „Ja, de zomer is mooi, daar zal ik niets van zeggen, maar geef mij den winter maar! Niets gezellig in huis, als juffrouw Ien in den tuin is! De kamers zijn net uitgestorven, als je zoo eens even binnen moet wezen. Ligt u zoo goed? Daar nog een kussentje, hè? Ja, deze deken kan er best op, de avonden zijn al zoo killig! Ziezoo, nu ga ik mijnheer Julius maar bel len, die zit boven te werken. O, kijk, daar is hij al: hij had zeker al gehoord, dat u binnen was. Nu, dan kom ik met het eten, mijnheer.”

„Goed hoor, Janna, doe jij dat maar,” antwoordde Bernard zóó verheugd, dat de vrouw hem even verbaasd aanzag. Maar Bernard merkte dit niet, want hij keek naar Ina en deze beiden wisten, dat die blik beduidde: „Vraag je nu nog of je leven onnut is?”

4. EEN GEWICHTIG GESPREK

Dienzelfden avond, toen Ina ter ruste was gegaan, zaten haar beide broers op Julius' kamer, die uitzag op den tuin.

Het was een heerlijk uur. De maan stond vol en hoog aan den hemel en de tuin baadde in zilver licht. Perken en heesters waren duidelijk te onderscheiden en het zachte avondwindje droeg de geuren van ontluikende seringén door de wijdgeopende ramen naar binnen.

„k Heb een boodschap voor je van professor Vernon,” begon Julius het gesprek, terwijl hij zijn broer een sigaar aanbood.

„Ah,” zei Bernard verheugd, „die goede prof! Hoe gaat het toch met hem? Wat hebben wij hem in geen tijd hier gehad!”

„Hij vroeg, of wij eens gauw bij hem wilden komen in verband met een voorstel van hem, waarover ik je juist eens wilde spreken.”

„Het doet mij altijd goed te merken, hoe onze belangen hem ter harte blijven gaan. Vader en hij moeten toch wel echte vrienden geweest zijn, dat wij van hem nog zooveel hartelijkheid onder vinden.”

„Hoe veel te meer zou je dit zeggen, als je wist, waarvoor hij mij vanmorgen na zijn college even bij zich liet komen. Hij vroeg mij, hoe Ina het tegenwoordig maakte en toen zeide ik hem, dat

haar gezondheid geen reden tot ongerustheid gaf, maar dat wij ons wel eens bezorgd maken over den droeven trek, die op haar gezichtje kon komen, als de vriendinnetjes van hun vroolijk leventje spreken.”

Hier zweeg Julius even, om zijn sigaar, die onder het praten was uitgegaan, opnieuw aan te steken. Zooals het al zoovele malen gegaan was, trof het ook nu Bernard weer, hoe sprekend zijn broer op zijn zuster geleeke. Hetzelfde glanzend blonde haar, dezelfde lachende, blauwe oogen, dezelfde vriendelijke mond. Alleen dat waas van droefheid, dat over het meisjesgezichtje lag, ontbrak bij Julius. Hij, de vroolijke student, nam het leven luchtig op en zelden zag men hem somber of ernstig, zooals de oudere broeder was, op wien de zorgen des levens zwaarder drukten.

„Toen,” ging Julius nu voort, „was het dat de professor met zijn voorstel kwam, namelijk om Ina eens mee te nemen naar Zwitserland.”

Verbaasd keek Bernard bij deze woorden op en Julius begreep de reden van zijn verbazing wel. Immers was zulk een plan wel eens meer geopperd, maar de bezwaren, die er aan verbonden waren, wogen meer, dan de voordeelen, die men er van mocht verwachten. Vooral het ontbreken van vrouwelijke hulp, daar Janna niet de geschikte persoon was voor een buitenlandsche reis, had altijd onoverkomelijk geleeke.

Voordat Bernard dit echter kon aanroeren, ging Julius voort: „Ik zeide hem, hoe wij dit al jaren voor haar wenschten, maar er nooit kans toe hadden gezien, omdat wij geen vrouwelijk gezelschap voor Ina hadden kunnen vinden, dan alleen dat van een gehuurde verpleegster en daarvan wil Ina zelf niets weten, daar zij dan zoo voortdurend het gevoel heeft patiënte te zijn. En wat denk je, dat ik toen voor antwoord kreeg?”

„Nu?”

„Dat begrijp ik wel, Westenberg,” zei de vriendelijke man, „maar daar weet ik nu waarschijnlijk wel wat op. Ik ga namelijk met mijn vrouw dezen zomer naar 't Berner—Oberland. Ik wil van daaruit bergtochten ondernemen en van de bergsport genieten. Als jullie nu met je drietjes meedingen, zouden de broers mij gezelschap kunnen houden en Ina zou een lieve gezellin voor mijn vrouw zijn, want die moet er niets van hebben, ver van het hotel te gaan. Die zit daar liever wat op een terras te handwerken of met de andere dames te babbelen.” Ik was alleen voor de vriendelijkheid van de uitnodiging al zoo dankbaar, dat ik geen woorden vinden kon. Wij spraken nog af, dat ik de zaak met jou zou overleggen en dat we daarna zoo gauw mogelijk eens samen op bezoek zouden komen.”

Bernard was diep getroffen door dit voorstel en de beide broers bleven nog geruimen tijd bij el-

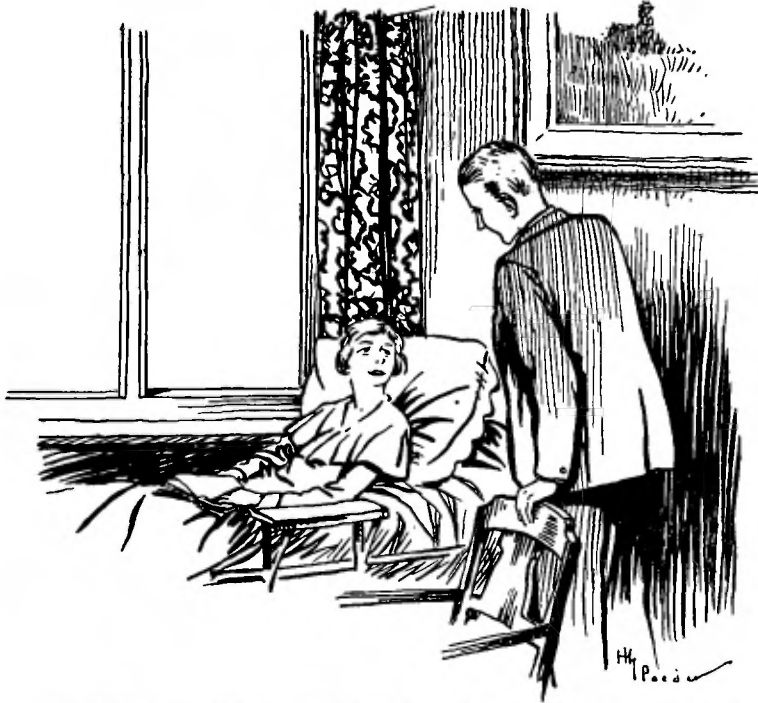
kaar zitten om het voor en tegen te overwegen. Ze kwamen tot de slotsom, dat ze, zoo Ina tenminste geen tegenwerpingen maakte, met beide handen het voorstel moesten aannemen. Wel moesten er nog allerlei zaken geregeld worden, maar dat alles verliep wonder gemakkelijk. Bernard nam alle jaren eenige weken vacantie en kon die in overleg met zijn oom krijgen, wanneer hij wilde. Julius' college's stonden eenige maanden stil, dus kon men geheel aan professor Vernon overlaten, wanneer de reis plaats zou hebben. Daarna zou Janna aan haar familie schrijven, die ongetwijfeld blij zou zijn haar weer eens bij zich te hebben en dan langer, dan in jaren gebeurd was, daar de goede vrouw Ina nooit langer dan een paar dagen alleen had willen laten.

-Het middernachtelijk uur had reeds lang geslagen toen de broers elkaar goeden nacht wenschten. Weldra was het geheele huis in diepe rust.

5. GROOT NIEUWS VOOR INA

Toen Ina den volgenden morgen ontwaakte, had ze er in het geheel geen vermoeden van, dat er dien nacht, toen zij zoo rustig lag te slapen, zoo'n gewichtig besluit ten opzichte van haar genomen was.

Bernard ontbeet alleen in de huiskamer. Voordat hij het huis verliet, kwam hij echter steeds zijn zuster een morgengroet brengen. Na de gebruike-

„Je moest eens weten, Ina, wat Julius en ik gisteravond besproken hebben!”

lijke begroeting, zei hij dezen ochtend tot haar:
„Je moest eens weten, Ina, wat Julius en ik gisteravond besproken hebben!”

„Hoe kan ik dat nu raden! Was het over lekkere sigaren, of fijne sigaretten?”

„O neen, iets veel gewichtigers,” zei Bernard lachend, „iets waar jij ook bij betrokken bent en wat je wel heel prettig zult vinden. Meer zeg ik niet, dat zal Julius wel doen, want ik moet nu naar kantoor.”

Hij glipte de deur uit, terwijl Ina hem nog nariiep: „Akelige jongen, om mij zoo nieuwsgierig te maken!”

't Was ook een heel ding om op Julius te moeten wachten, want hij was een echte langslaper. Hij studeerde dikwijls tot diep in den nacht en haalde dan 's morgens zijn slaapschade in. Ook nu was er in het huis nog niets te bespeuren, dat er op wees, dat de student spoedig beneden zou komen. Het wachten werd Ina gemakkelijker gemaakt door het bezoek van de wijkverpleegster. Deze kwam elken morgen om Ina te helpen en elken morgen weer genoot het meisje van alles, wat zij te vertellen had. Dadelijk, toen ze binnengekomen was, riep Ina haar toe: „O zuster, die nare Bernard heeft mij toch zoo nieuwsgierig gemaakt! Hij zei mij dat hij met Julius iets prettigs voor mij besloten had, maar hij wilde niet zeggen, wat het was. Dat moest Julius maar doen en u weet wel, hoe lang ik dan nog zal moeten wachten!”

„Goeden morgen, Ina,” zei de zuster rustig, terwijl ze haar hoed afzette. „Als je dan zoo graag weten wilt, wat het is, kunnen we dan niet eens raden? Een autotochtje vanmiddag, misschien?”

„O neen, zuster, 't is vast veel gewichtiger, want dat zag ik wel aan Bernards gezicht. Neen, ik kan niets bedenken en ik ben toch zoo nieuwsgierig!”

„Je zult je ongeduld toch nog wat moeten be-

dwingen, juffertje, want het is voor Julius voorloopig nog te vroeg! Als je echter naar mij wilt luisteren, zal ik je vertellen, welke groote beslissing er over mij genomen is en die is mij meege-deeld ook."

Belangstellend zag Ina nu de verpleegster aan, die haar al zooveel jaren geholpen had en altijd heel vriendelijk voor haar geweest was.

„Het bestuur van het ziekenhuis heeft besloten mij uit de wijkverpleging weg te laten gaan en mij aangesteld als zuster van maatschappelijk werk. Weet je wat dat is?"

„Neen, daar heb ik nog nooit van gehoord."

„Mijn taak zal voortaan zijn, de arme zieken, die het ziekenhuis verlaten hebben, van hulp en steun te voorzien en hun omstandigheden na te gaan. 't Wordt een zwaar, maar mooi werk, en ik ben dankbaar er voor uitgekozen te zijn. Toch zal het mij moeilijk vallen dit werk te verlaten en afscheid te moeten nemen van velen, die mij zoo lief geworden zijn."

Bij deze woorden werden haar oogen vochtig en zag zij met innige teederheid haar patiënte aan.

„Maar," vervolgde zij toen, „wij weten, dat onze weg en ons leven veilig zijn in Gods hand en dat Hij alleen weet, wat goed voor ons is."

Op zusters laatste woorden ging Ina niet in. Wanneer deze dit onderwerp aanroerde, wat zij nogal eens deed, praatte Ina er over heen, of zweeg. Het

was een vreemd terrein voor haar en het boezemde haar weinig belang in.

„Wie zal u opvolgen?” vroeg ze. „Of eigenlijk kan mij dit niet veel schelen, iedereen is vreemd voor mij en ik zou veel liever willen, dat u bleef. Maar ik zie u toch nog wel eens?”

„Natuurlijk, meisjelief! Zooveel mijn tijd het toelaat, blijf ik mijn oude vrienden opzoeken en daar ben jij een der eersten van!”

Daar klonk Julius' vroolijke stem door het huis en weldra werd er op Ina's kamerdeur geklopt.

„Ja, kom toch gauw binnen,” antwoordde het meisje en, nog voor zij haar broeders morgenkus ontving, voegde ze er bij: „O, Julius, wat gaat er toch gebeuren? Wat hebben jullie gisteravond afgesproken?”

Nu vertelde Julius het voorstel van professor Vernon. Ina klapte in de handen van blijdschap en hield niet op met vragen. Ze hield zooveel van mevrouw Vernon, die ook wel eens enkele keeren bij hen op bezoek was geweest en den professor vond ze, zooals ze zei, een schat.

„Kom,” brak Julius eindelijk haar woordenstroom af, „ik moet nu aan mijn werk, want Bernard en ik hopen vanavond bij mevrouw Vernon de plannen vasteren vorm te geven. Tenminste, als ze ons hebben kan, daar moet ik ook nog even over oppellen. Dus ik ga, hoor! Tot straks!”

De verpleegster was inmiddels ook vertrokken en

Ina was alleen. O, hoe verlangde ze nu naar het middaguur, als Bernard thuis zou komen om haar naar de huiskamer of naar den tuin te dragen, want ze wilde graag nog zooveel over het plan hooren. Veel kon Bernard haar echter, toen hij thuiskwam, niet vertellen. Alles wachtte nu nog, zooals hij zeide, op de beslissing van mevrouw Vernon en daar deze Julius door de telefoon had laten weten, dat ze de heeren 's avonds graag ontvangen zou, moest Ina op nader nieuws nog tot den volgenden morgen wachten.

6. MEVROUW VERNON

Des avonds tegen het afgesproken uur, begaven de broers zich op weg, nadat ze Ina hadden laten beloven, dat ze probeeren zou rustig te gaan slapen.

Toen ze aan het dienstmeisje hun naam noemden, zeide zij, dat de heeren werden verwacht en of ze maar volgen wilden.

Weldra traden ze een ouderwetsch gemeubelde, gezellige huiskamer binnen, waar de professorsvrouw achter het theeblad zat. Vriendelijk verwelkomde zij de broers met de woorden: „Daar doet u goed aan zoo gauw te komen, dan kunnen wij eens rustig praten. Mijn man zal wel zoo beneden komen, want het meisje zou hem waarschuwen. Terwijl we op hem wachten, mag ik u zeker wel een kopje thee schenken.”

Weldra voegde de professor zich bij het gezelschap en nu namen de besprekingen een aanvang. De grootste moeilijkheid was natuurlijk Ina's vervoer, want over den datum was men het spoedig eens: toen de professor zeide, wanneer het hem het beste leek, legden de broers zich daar onmiddellijk bij neer.

Maar voor het gemak van Ina op de reis werden alle mogelijke voorzorgsmaatregelen genomen en het werd het beste geacht, dat men een verpleegster mee zou nemen voor de reis.

„Wij kunnen beginnen,” zei Bernard, „met te vragen of zuster Annie, dat is onze wijkverpleegster, mee wil gaan en daar haar vacantie voor wil besteden. Zij kan dan nog een paar dagen blijven, en daarna alleen teruggaan.”

Dit voorstel vond algemeen bijval en na nog van Bernard de toezegging te hebben ontvangen, dat hij een reisgelegenheid zou uitzoeken, waarbij men zoo min mogelijk zou behoeven over te stappen, werd dit onderwerp verder met rust gelaten. Mevrouw wilde er echter niets van hooren, dat haar bezoekers nu al zouden vertrekken. „Neen, neen,” zei ze, „nu ik u beiden eindelijk eens hier heb, laat ik u niet zoo gauw weer gaan. Wat treft mij nu de gelijkenis weer, die ik in uw gezichten zie, met die van uw ouders. Vind je ook niet, man, Bernard is precies zijn vader en Julius gelijkt sprekend op zijn moeder.”

„Dan is het geen wonder,” lachte Julius, „dat de menschen dikwijls niet gelooven willen, dat wij broers zijn!”

Met groote liefde spraken de oudere menschen nu over de jong gestorven ouders van hun bezoekers en de professor zeide, dat vriendschap op lateren leeftijd gesloten, nooit zoo innig was als banden in de jeugd aangeknoopt.

„Ja,” zei mevrouw Vernon ernstig, „wij begrijpen dikwijls Gods wegen niet en vinden het raadselachtig als een moeder en vader jong worden weggenomen van kinderen, die hen toch eigenlijk niet kunnen missen. Maar wij weten toch, dat het altijd goed is, wat Hij doet.”

Weinig wisten de beide broers hierop te antwoorden. Ze kenden mevrouw Vernon als een vrome Christin, die gewend was, wanneer het te pas kwam, zich hierover ook uit te spreken. Maar, daar de familie Westenberg op dit punt onverschillig was, begrepen zij elkaar hierin niet. Dit was misschien een der redenen geweest, waarom de omgang niet intiemer was geworden.

„Ik ben tenminste maar blij,” ging mevrouw voort, „dat Ina altijd zoo opgewekt is en niet is gaan morren.”

„Meestal is ze dat ook wel, maar een dezer dagen was ze toch erg verdrietig. Ze beeldde zich in, dat zij niemand tot nut was en dat ook wel nooit worden zou. Ik heb haar trachten te troosten, door

haar te zeggen, dat zij het zonnetje in ons leven is en dat wij haar niet zouden kunnen missen. En dat is ook inderdaad zoo.”

„De versregels:

Brengt gij de zon in 's naasten leven,
Zij zal op u haar weerschijn geven,

zijn dus op haar van toepassing en het is een groot voorrecht, als God ons de genade verleent om zonneshijn te verspreiden in dit vaak zoo somber leven.”

't Was al laat, toen Bernard en Julius afscheid namen, na den professor en zijn vrouw hartelijk te hebben gedankt voor al hun vriendelijkheid.

„Wij moesten toch nog maar even bij oom aanloopen,” zei Bernard, „want hoe eerder hij den vastgestelden datum verneemt, hoe aangenamer hem dit zal zijn met het oog op de regeling van zijn eigen vacantie, die natuurlijk niet gelijk kan vallen.”

Ze vonden oom en tante met hun oudste kinderen nog op. Allen stelden veel belang in de plannen omtrent Ina. De oudste jongens, beiden student, zeiden, dat ze er niets tegen zouden hebben om hun vacantie ook in Zwitserland door te gaan brengen.

„Jullie,” kwam Mary nu pruilend tusschenbeiden, „jullie hoeft niet te klagen, je bent tenminste al eens in 't buitenland geweest. Maar ik! Ik ben nu

achttien jaar en ik ben in de vakantie nog nooit verder geweest dan zusje, die drie is."

Allen lachten haar hartelijk uit, want ieder wist wel, dat Mary nogal erg overdrijven kon. De moeder bestrafte haar echter en zei: „Maar meisje, je weet toch wel, dat je een reisje mag maken met vader, als je door je eindexamen komt. Het hangt dus maar van je zelf af, of je met mij en de kleintjes weer mee naar zee gaat, of met vader naar het buitenland."

„O," zuchtte Mary, „alweer dat eindexamen! Zeg, Bernard, zou Ina mij haar hersens niet een poosje kunnen leenen?"

„Wat een mallepraat," zei haar vader, „het is je plicht om te doen, wat je kunt en dan kom je er wel, maar anders kan niemand je iets kwalijk nemen. Laten wij liever blij wezen met ons ongelukkig nichtje, dat zoo'n prettigen tijd tegemoet gaat. Weet ze het al?"

„Ja, oom, wij hebben het haar maar dadelijk verteld, dan kan ze vast genieten van de voorpret. Maar nu moeten wij toch heusch gaan, Julius. Jij kunt morgen uitslapen, maar voor mij is het vroeg dag en ik wil mijn compagnon niet boos maken, anders kon hij mijn vakantie wel eens intrekken!"

„Ja, pas maar op," lachte oom, „in dat geval zou ik veel zin hebben om zelf in jouw plaats te gaan!"

Mary ging met haar neven mee naar de deur en

daar zei ze: „Zeg tegen Ina, dat ik het dol voor haar vind, hoor! Morgen kom ik haar feliciteeren!”

7. WAT JANNA ER VAN VOND

Hoewel Ina's gedachten bijna alle bij het voor haar zoo heerlijke plan waren, was er toch geen gelegenheid om er over te spreken, vóór allen den volgenden dag aan het diner vereenigd waren.

„Janna weet nog nergens van,” zei ze, „want ik vind het zoo leuk, dat wij allemaal haar gezicht kunnen zien, als zij het groote nieuws verneemt.”

„Wel Janna,” zei Bernard toen ze de tafel kwam afruimen, „nu moet ik je toch eens groot nieuws vertellen.”

Janna liet haar werk staan en keek haar jongen meester vragend aan. Groot nieuws? Wat kon dat zijn? Er gebeurden nooit bijzonder groote dingen in haar omgeving en dat was ook niet noodig, als alles maar bleef, zooals het was.

„Ik zal je nieuwsgierigheid maar niet op een al te zware proef stellen en je maar dadelijk zeggen, dat wij met Ina een reisje naar Zwitserland gaan maken.”

't Was aardig om te zien, hoe Janna's gezicht bij die woorden veranderde. De vriendelijke, gemoeidelijke uitdrukking, die er altijd op was, verdween

plotseling om plaats te maken voor verbazing en schrik.

„Naar Zwitserland.... en met juffrouw Ien?” stamelde ze eindelijk.

„Ja, Janna, wij gaan alle drie, maar wij gaan niet alleen! De wijkzuster brengt ons waarschijnlijk weg en professor Vernon en zijn vrouw gaan mee en deze laatste heeft aangeboden om in Zwitserland voor Ina te zorgen. Ze is een lieve, moeder-

't Was aardig om te zien, hoe Janna's gezicht bij die woorden veranderde.... „Naar Zwitserland!”

lijke vrouw, die heusch wel goed op ons zusje zal passen!"

Janna antwoordde niets. Hoofdschuddend veegde ze nog een paar denkbeeldige kruimeltjes van het tafellaken en keek telkens tersluiks naar Bernard met booze, verwijtende blikken.

„Maar Janna," kwam Ina nu tusschenbeide, „ik vind het zoo heerlijk om eens in een heel vreemde omgeving te komen, dat begrijp je toch wel?"

„Ja, mijn liefje," zei Janna nu, een woord gebruikende, waarmee ze het meisje heel vroeger altijd aansprak, maar dat ze nu alleen nog maar zei, als Ina ziek was, of erg bedroefd: „dat begrijp ik zeker wel, maar," en hier legde ze blik en vegertje op de tafel, zette de handen in de zijde en keek Bernard met toornige oogen aan, „als ik het nu maar eens eerlijk mag zeggen, van u kan ik het niet begrijpen! Wie zal er 's nachts voor haar zorgen? En hoe moet dat arme kind in een hotel komen? Die liggen in Zwitserland toch allemaal hoog op de bergen en daar moet je toch naar toe klimmen? Ik, . . . ik vind het verschrikkelijk!"

Hier barstte de trouwe vrouw in snikken uit en wilde haastig de kamer verlaten.

Bernard weerhield haar echter hiervan. Hij liep op haar toe en liet haar eens rustig op een stoel plaats nemen. Ina, die ook moeite had om haar tranen in te houden, beduidde hij rustig te zijn.

„Beste, trouwe Janna," zei hij nu, „wat doet het

mij goed, dat je zoo boos op mij geworden bent! Ik zie daar weer eens uit, hoeveel je van onze Ina houdt en al je bezorgdheid voor haar op deze reis komt, zooals wij allen weten, alleen voort uit je groote liefde voor onze zuster. Maar je maakt je nu toch heusch noodeloos ongerust en dat zul je straks zelf moeten toegeven."

Nu stelde hij haar allereerst gerust over het bereiken van het hotel en vertelde haar, dat ze zich met den trein zouden laten brengen tot de stad, waarin het hotel was, want dat de treinen tot op groote hoogte kwamen. Daar zou Ina met mevrouw rustig blijven en van het mooie uitzicht en de gezonde lucht genieten en wat Ina's bijzondere verzorging betrof, Janna zou misschien wel zoo goed willen zijn, om mevrouw Vernon hieromtrent eens in te lichten.

't Waren in het bijzonder deze laatste woorden, die Janna's gelaat geheel deden opklaren. Nadat verder nog allerlei regelingen waren besproken, bleek het, dat zij er toch ook wel schik in begon te krijgen om binnenkort eens een poosje naar haar geboorteplaats te kunnen gaan.

„Kom," zei ze eindelijk, opstaande, „dan ga ik nu maar meteen aan Jacob schrijven. Wat zullen de kinderen gegroeid zijn! En hij heeft me ook van een verbouwing geschreven, 't zal mij benieuwen, maar als er nog verandering komt, schrijf ik 't af, hoor mijnheer, dan blijf ik ook thuis en in

ieder geval zal ik toch die mevrouw eerst spreken.” Na haar nog eens verzekerd te hebben, dat zij daartoe nog ruimschoots de gelegenheid zou hebben, nam Bernard de krant op om aan het gesprek een einde te maken. Toen ze echter weer met z'n drieën waren, las hij niet verder, maar nam Ina's atlas, om te zamen vast eens uit te zoeken, waar zij met de familie Vernon heen zouden gaan.

In de keuken zat Janna. Wat had ze veel te schrijven.

In de keuken zat Janna. Wat had ze veel te schrijven aan haar oudsten broer Jacob, die de boerderij, waar vroeger haar ouders op hadden gewoond, nu bestuurde. Maar koken was gemakkelijker voor Janna dan schrijven. En toen ze gebeld werd om haar meesteresje naar bed te brengen, was ze maar net klaar met haar moeilijk werk.

„Heel mooi ziet het er niet uit met die doorhalingen en een paar vlekken,” zuchtte ze. Maar overschrijven, neen, daar had ze toch geen moed voor. Gauw het velletje in de enveloppe, 't adres er op, een postzegel aan mijnheer Bernard vragen en dan kon Stientje hem meteen wegbrengen, als ze morgenochtend kwam.

8. VREUGDE EN BEZORGDHEID

„**M**oeder, moeder, ik krijg vacantie! Drie weken nog wel! De heele familie gaat uit en 't huis wordt gesloten!”

Met deze woorden kwam Stientje Jansen, het zestienjarig dienstmeisje van de familie Westenberg, bij haar moeder de keuken binnenstormen.

De moeder stond over een tobbe waschgoed gebogen, maar richtte zich nu op, droogde de handen aan haar schort en herhaalde: „Vacantie? Drie weken? Wat zeg je toch?”

„Ja, moeder,” vertelde Stientje nu wat rustiger, terwijl ze op een punt van de keukentafel ging zitten, „'t is waar! Ze gaan allemaal uit, de juffrouw ook en nog wel naar Zwitserland en Janna gaat naar haar familie! Fijn, hè! Natuurlijk krijg ik nu ook drie weken loon en kostgeld en verleden jaar maar twee! 's Morgens gaan we samen werken en dan mag ik 's middags uit, hè moeder?”

„Ja, ja, hoor, dat is goed, ga jij maar eens genieten, kind. Maar ga nu maar brood snijden voor de kinderen, want die moeten nu thuis komen en eten, dan maak ik even deze teil leeg. Als je het een beetje handig doet, kun je op alle boterhammen nog wat boter smeren, maar niet te dik beginnen, hoor.”

Zingend begon Stientje aan de haar opgegeven taak.

Moeder was niet erg blij geweest met haar bericht. Och, neen, moeder was nooit blij of vroolijk meer tegenwoordig. Sinds vader werkloos was, hoorde je moeders eens zoo vroolijken lach niet meer. Maar wat kon zij er aan doen? Ze deed bij Janna goed haar best, ze gaf haar heele loon aan moeder en ze deed 's avonds nog heel wat werk in huis. Meer kon ze niet. En nu kreeg ze vacantie! Drie weken! Fijn hoor! En vroolijk schalde haar lied door het vertrek.

Even later zaten de kinderen lustig hun karige boterhammen te eten, terwijl ze allerlei plannen maakten voor de vacantie, die voor de anderen ook al spoedig ophanden was. En niemand lette op moeder, die vanavond weer eens „heel geen trek” had en haar boterhammen verdeelde onder de jongens, die juist zoo'n ergen honger hadden. Toen de kleinen naar bed waren en Stientje met haar veertienjarig zusje wat voor het huisje zat te lezen, kwam vader thuis.

Met één blik hadden de meisjes het alweer gezien: 't was weer mis, geen werk gevonden! Ze groetten even en keken toen maar weer gauw in hun boek.

„'k Zal blij wezen, als ik ook verdien,” zei Ali, Stientjes zusje, even later. „Nog maar een paar weken en dan ben ik van school af en. . . nu, dan zul je eens zien, wat ik thuis breng!”

Ze gingen aan 't plannen maken, waarin geld en

opslag de voornaamste onderwerpen waren en waarin voor armoede geen plaats meer was.

En binnen was vader op een stoel neergevallen. Hij schoof de boterhammen, die zijn vrouw voor hem neerzette, van zich af en klaagde: „Niets, niets te vinden! Geen cent verdiend! Je slijt je zolen maar en alles is vergeefs. O, wanneer zal er toch eens verandering komen, dat ik mijn tijd weer nuttig besteden kan en geld thuisbrengen, dat verdiend is en waarvan we fatsoenlijk kunnen leven. Dat is toch niet te veel gevraagd!”

„We hebben nog geen gebrek,” troostte zijn vrouw hem. „Eet je brood maar en laten we maar probeeren te gelooven, dat het is, zooals de wijkzuster zei: God zal alles nog ten goede keeren.”

Ze zweeg verder maar, want ach, hoe moeilijk viel het haar om aan te nemen, wat de wijkverpleegster, die in verband met de ziekte van een van de kleintjes het huisje den laatsten tijd veel bezocht, haar van God en Zijn groote liefde voor zondaars had verteld.

Zwijgend at nu ook de vader zijn schraal avondmaal en vroegtijdig gingen allen ter ruste.

Stientje had de boodschap meegebracht, of haar moeder den volgenden dag bij Janna wilde komen werken en dus gingen die twee 's morgens samen op stap. Tot Stientje's teleurstelling was moeder nog steeds heel stil en ging op al haar gesnap weinig in.

Ze verlangde naar Janna, die stellig in haar heldere, mooie keuken haar boterhammen al weer lekker voor haar had klaarstaan.

Dit was inderdaad het geval en terwijl Stientje zich aan het eten zette en Janna ook de moeder een kopje thee en een boterham toeschoof, begon zij natuurlijk over de reis.

„O, Janna,” viel vrouw Jansen nu uit, „is het dan toch echt waar, dat dit huis drie weken gesloten wordt?”

„Ja, mensch, wat 'n vacantie, hè? Ik ga naar mijn broer en ook nog eens een dagje naar een oude vriendin, die ik in geen jaren gezien heb!”

„Ja, ja, jij hebt makkelijk praten — kostgeld en loon en lekker uitgaan!”

„Stientje krijgt dat toch ook!”

„Ja, maar ik! Voel je dan niet, mensch, wat het voor mij is? Ik heb hier geen vaste betrekking, dus ik heb alleen maar nadeel. Geen verdienste! En al dien tijd geen pannetjes eten thuisbrengen, waar de jongens altijd zoo dol op zijn!”

„Daar heb ik werkelijk niet aan gedacht,” zei Janna nu eenigszins beschaamd. „Maar mijnheer Bernard zit nog aan het ontbijt, ik zal er meteen over gaan spreken. Je man is nog steeds zonder werk?”

Op het bevestigend antwoord van vrouw Jansen, greep Janna haar schoone schort en ging naar binnen.

Verlangend wachtten de achterblijvenden op haar terugkomst en hun geduld werd niet lang beproefd. Ze zagen het al aan Janna's gezicht, dat ze met een goede boodschap kwam.

„'t Is in orde, hoor! Mijnheer vroeg, hoe vaak je per week kwam en toen zei ik, dat 't soms vier keer was en soms drie of twee en dat je dan ook den kost had en een rijksdaalder loon. Toen zei mijnheer, dat je dan maar op vijf en dertig gulden moest rekenen, want niemand mocht schade lijden van zijn plezierreisje. Is 't naar je zin?’

Nu, dat behoefde Janna waarlijk niet te vragen. Het gelaat der arme vrouw straalde van dankbaarheid. „Wat 'n geluk,” zei ze in zichzelf, „dat ik nog maar niets van mijn angst tegen mijn man heb gezegd! Die is al somber genoeg. Zou de wijkzuster dan toch gelijk hebben? Hebben wij een Hemelschen Vader, die in al onze nooden voorziet?’

9. EEN OPBEUREND BEZOEK

In den loop van die week kwam de professorsvrouw Ina bezoeken.

Het ongelukkige meisje bevond zich bij het heerlijke zomerweer in den tuin en Bernard had haar stoel gezet op haar lievelingsplekje, onder de kastanje. De lessen had zij in het morgenuur ontvangen en na haar middagslaapje had ze het haar opgegeven werk gemaakt. Nu had zij een hand-

werkje genomen om den tijd door te brengen tot het middagmaal, maar ze hoopte, dat er toch maar iemand op bezoek zou komen. En werkelijk, weldra zag ze de tuindeur opengaan. Schoolmeisjes konden het nog niet zijn, daar was het te vroeg voor, maar wie dan? Mevrouw Vernon!

Een blos van vreugde overtoog haar gezichtje, toen de dame haar vriendelijk lachend naderde en de begroeting was van beide kanten al even hartelijk.

Janna was meegekomen en zette nu een rieten stoel naast Ina neder.

„Zal ik een kopje thee brengen, mevrouw?” vroeg ze.

„Hè, mevrouw,” vroeg Ina nu, „wilt u hier soms thee schenken? Dan brengt Janna een theeblad hier, dat is zoo gezellig!”

Mevrouw Vernon stemde daar dadelijk in toe. Ze was van plan een poosje te blijven en eens rustig samen te praten.

Toen Janna wegging, om, zooals ze zich in stilte voornam, eens een heel gezellig stelletje klaar te maken, vroeg de oude dame aan Ina: „En wat vind je nu wel van de plannen?”

„O, ik kan het bijna niet gelooven, dat zoo iets heerlijk

gaat gebeuren, mevrouw.”

„En toch zal het gebeuren, als God het wil en met Zijn hulp zullen de berglucht en de verandering je veel goed doen. Wie weet, hoe flink je je zelf na het reisje zult gevoelen.”

„Maar al word ik nog zoo sterk, loopen zal ik toch nooit kunnen. Zelfs de beste kuur en de knapste dokters kunnen mij dat niet geven. Er is niemand, die dat kan.”

„Neen?” zei mevrouw vragend en er kwam een ernstige uitdrukking in haar oogen. „Er is er wel Een, die het zou kunnen, Inalief. Een, die toen Hij op aarde onder de menschen verkeerde, zijn wonderteekenen deed in het genezen van kreupelen en lammen, die de blinden ziende maakte, de dooven deed hooren, de dooden uit het graf oprijzen en die de melaatschen reinigde. Je weet toch wel, wien ik bedoel?”

„Dat is de Heere Jezus Christus geweest,” zei Ina zacht. „Wij spreken en denken daar niet veel over hier in huis. Ikzelf ook niet, want al heb ik van Zijn wonderen wel eens gehoord, ik weet toch wel, dat die dingen tegenwoordig niet meer gebeuren. Voor mij is zulk een genezing helaas niet weggelegd.”

„Zeg dat niet, Ina, want, als je er dan toch wel iets van weet, wat in den Bijbel staat, weet je misschien ook wel, dat daar staat: „Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en in der eeuwigheid.”

Zijn macht, in hemel en op aarde, is onveranderlijk dezelfde.”

„Ik weet zoo weinig van den Bijbel af,” zei Ina, terwijl ze nadenkend voor zich uitstaarde. „Toen moeder nog leefde, las zij er wel in en ze moet mij er ook wel uit hebben verteld, maar dat is al zoo lang geleden, ik weet er bijna niets meer van. Nu komt de Bijbel nooit meer te voorschijn. Mijn broers denken er geloof ik in het geheel niet meer aan om er in te lezen en . . . ik zelf heb er, eerlijk gezegd, ook nooit behoefte aan gevoeld.”

Nu sprak mevrouw Vernon lang en innig met Ina over Gods groote liefde voor zondaars en hoe Hij Zijn Zoon heeft gegeven om te zoeken en zalig te maken, wat verloren is. „Zijn boodschap komt tot ons,” eindigde ze, „eerder dan wij tot Hem komen. Hij heeft nu in Zijn groote genade mij waardig gekeurd bij jou Zijn roepstem te doen hooren. Zeg toch niet, dat je denkt te kunnen leven zonder den Heiland, want Hij alleen kan je waarlijk en blijvend gelukkig maken. O, ik verheug er mij op nog veel over deze dingen met je te kunnen spreken en als het dan mocht gebeuren, dat je ook Gods kind werd, dan zou deze reis nog meer goeds opleverd hebben, dan wij er nu van verwachten.” Nog lang zat de moederlijke vrouw bij het ongelukkige meisje. Ze spraken nog over allerlei onderwerpen en Ina vertelde van haar studie en haar andere bezigheden.

's Avonds aan den maaltijd vertelde Ina aan haar broers, hoe ze van het bezoek had genoten, maar ze zei hun niet, wat het voornaamste onderwerp van hun gesprek was geweest. Doch toen zij ter ruste was gelegd en de slaap nog niet dadelijk wilde komen, toen vroeg zij zich af, of het wel waar was, dat zij aan God geen behoefte gevoelde in haar leven.

Ze kon zich toch soms zoo vreeselijk ongelukkig gevoelen en de toekomst zoo somber inzien, om van den dood nog maar niet eens te spreken.

„Wat is dat, meisje? Nog niet in slaap?” zei Bernard, toen hij haar dien avond goeden nacht kwam wenschen.

„Ik lig me op de reis te verheugen,” antwoordde ze, maar ze zei er niet bij, dat dit ook was, omdat ze van mevrouw Vernon het antwoord hoopte te krijgen op vele vragen, die haar dikwijls veront-rustten.

10. HET VERTREK

Er kwam nu een drukke tijd voor de familie Westenberg, want men moest nu beginnen met de voorbereidselen voor het vertrek. In de kamers, die niet dagelijks gebruikt werden, dekte Janna de meubels af met lakens en sloot de gordijnen.

Op het mooie zomerweer volgden eenige regendagen, waarop Ina binnenshuis moest blijven.

Maar, hoewel zij er geen werkzaam aandeel aan kon nemen, ze had toch ook van alles te regelen, waardoor ze niet buiten zou kunnen zijn. Haar garderobe moest aangevuld worden en de huisnaaister werd bereid gevonden om hiertoe eenige dagen te komen naaien.

Hoe genoot het meisje er van de fijne stofjes door haar handen te laten glijden en de mooie modelletjes te bewonderen.

„Wel, wel,” zei Bernard, toen hij op zekeren middag binnenkomende zijn zusje vond te midden van modeplaten en patronen, „wij zullen er een paar nieuwe kasten bij moeten laten maken, als onze jonge dame er zooveel nieuws bij krijgt!”

„De juffrouw zou haar japonnen van verleden jaar toch niet meer aan kunnen hebben,” zei de naaister, die meende, dat Bernard in ernst sprak.

„Ze is zoo gegroeid in dit jaar, dat die jurken haar allemaal te nauw zijn.”

„Nu, dan moet ze daar maar een geschikt adres voor opzoeken, want als ze in de kast blijven hangen, heeft niemand er plezier van,” hernam Bernard.

„Ik geef ze aan Stientje,” riep Ina verheugd. „Ze is ongeveer even groot als ik, alleen wat magerder en zij zal ze best kunnen gebruiken, want ik geloof, dat ze het nog steeds erg moeilijk hebben. Ze moet er dan straks maar om komen, vóór ze naar huis gaat. Ik wilde haar toch ook vragen,

of zij gedurende onze reis voor mijn kanarie wil zorgen.”

Bernard keek zijn zusje aandachtig aan. Wat straalden die oogen! Wat bloosden de wangen! Soms maakte hij zich wel wat ongerust, dat zij zich wat al te veel opwond in deze dagen, maar het meisje genoot zoo, dat hij het niet waagde haar tot kalmte aan te manen.

Ze had het nu voor haar doen druk, en daardoor kon ze in elk geval niet gaan tobben.

Mevrouw Vernon kwam den laatsten dag den koffer pakken. Zij wist beter dan een der huisgenooten, wat er op reis noodig was en ze wilde ook weten, waar zich alle medegenomen artikelen bevonden. Nog steeds was het niet bekend, of de wijkverpleegster haar vacantie met de reis zou kunnen doen samenvallen, maar men rekende er al zóó vast op, dat de directrice haar dit wel zou toestaan, dat men geen moeite deed om een andere verpleegster te vinden.

Toen mevrouw Vernon nu druk bezig was de zaken, die Janna haar aanreikte, zoo netjes en zorgvuldig mogelijk in den koffer te leggen, diende Stientje de zuster aan.

Op Ina's oogenblikkelijke vraag, of ze meeding, kreeg ze een ontkennend antwoord. De directrice van het ziekenhuis had het niet zoo kunnen schicken, dat deze wijkverpleegster de eerstvolgende weken gemist zou kunnen worden.

Wat was Ina teleurgesteld! Zij dacht nu minstens, dat de heele reis zou vervallen, maar mevrouw Vernon zei rustig: „Dan zullen wij de taak van de zuster maar op ons moeten nemen. Janna heeft mij nu al zooveel inlichtingen gegeven, ik denk, dat het wel zal gaan, hoezeer ik het ook betreur het gezelschap van de zuster te zullen moeten missen.”

De zuster was zelf ook van meening, dat zij heel goed gemist zou kunnen worden, immers het dragen van den eenen trein naar den anderen zou toch door de broers geschieden en in den trein kon mevrouw Vernon heel goed voor een makkelijke plaats zorgen.

Zoo werd Ina spoedig getroost en kon zij verder haar aandacht aan het kofferpakken wijden. Vóór Stientje naar huis ging, werd haar het vogeltje toevertrouwd. Wat was het meisje blij nu op haar beurt iets te kunnen doen voor de juffrouw, die haar met de keurige jurken zoo gelukkig had gemaakt.

„Nu nog even een briefje aan Mary schrijven,” zei ze, toen de koffer gesloten was en mevrouw Vernon zich naar huis had begeven.

„Maar juffrouw Ien, moet dat nu nog gebeuren? U ziet er al zoo moe uit!” zei Janna bezorgd.

„O, Janna, hoe zou dat nu toch kunnen wachten? Ik moet afscheid van haar nemen, want zij kan nu te midden van al haar repetities niet hierheen

en nagewuifd door Janna
begonnen zij de reis.

komen en dan moet ik haar nog succes wenschen met haar overgang en haar vragen dit aan de andere meisjes over te brengen. O, Janna, zij moeten nu allemaal zoo hard blokken en ik ga op reis! Dat zou ik nu ook niet kunnen, als ik op school was!”

„Dan zou u nog niet hoeven te blokken,” mopperde Janna. „Stel je voor, wat zouden ze u nu nog kunnen vragen, dat u niet weet?”

Ina lachte maar eens bij deze woorden, want ze was er wel aan gewend, dat Janna haar zoo in de

hoogte stak. Ze schreef haar briefje en ging dien avond vroeg naar bed, omdat de volgende dag wel een heel vermoeiende zou zijn.

Toen 's morgens de auto vóórkwam, tilde Bernard het meisje er in, hij nam met zijn broer bij haar plaats en nagewuifd door Janna, begonnen zij de reis. Janna ging nu op haar gemak overal de blinden sluiten, toen kleedde zij zich aan, nam haar koffer en verliet ook het leege, stille huis.

11. RIJKEN EN ARMEN

Reeds de reis was voor Ina een ongekend genot. Zij lag heerlijk uitgestrekt op een bank van een eerste klasse coupé, voor haar gebruik afgehuurd. Men had van huis nog zooveel kussens meegenomen, dat zij volkomen gemakkelijk lag en volop van het heerlijke uitzicht kon genieten. 't Was stralend zomerweer en de natuur vertoonde zich in haar schoonsten tooi. Daar koffie, thee en maaltijden haar op tijd werden gebracht, ontbrak het haar aan niets en viel de reis haar niet lang. Zelfs toen de nacht kwam, kon men wel niet zeggen, dat ze lekker sliep, maar toch ging het beter, dan men had durven verwachten en alles verliep ook verder volkomen naar wensch.

Op de vraag, die Stientje Jansen dien avond deed, zou zij dus een bevestigend antwoord hebben kunnen krijgen.

„Moeder,” zei ze, „zou juffrouw Ina van de reis nu ook echt genieten?”

Het gezin van de werkvrouw zat aan den avondschon en er was nu een geheel andere stemming, dan toen Stientje pas vernomen had, dat zij vacantie zou krijgen.

In de eerste plaats was er nu voor allen ruimschoots genoeg om te eten, want Janna had alle eetbare waren, die nog in huis waren en die geen drie weken goed konden blijven, aan Stientje meegegeven. Nu was moeder Jansen er niet voor om alles in één keer op te maken, maar ze had er toch schik in om al die jonge monden ditmaal eens naar hartelust te laten eten.

Ze was nu toch ook zooveel vroolijker gestemd dan dien anderen keer en dat was al mee een van de redenen, waarom het geheel zoo'n gansch anderen indruk maakte. Ja, wel was vader nog zonder werk, maar er waren toch ook lichtpuntjes in de toekomst. Stientje bracht nu ook kostgeld in, zelf had ze een heele som meegekregen, die zorgvuldig in een doosje in de kast lag en voor Alida, die dezer dagen van school zou komen, had ze, met Janna's hulp, al een goed dienstje gevonden. Er had tenminste voor vader wel een pakje tabak op over kunnen schieten en toen daar, na het beëindigen van het avondmaal, een pijpje van werd opgestoken, werd het zoo gezellig thuis, als de kinderen het in geen tijd hadden meegemaakt.

„Moeder,” zei Stientje nu, „zeg u nu ook eens, dat de jongens niet aan de kanarie mogen komen. De juffrouw is er zoo op gesteld, dat ik mij geen raad zou weten, als het diertje hier ziek werd of dood ging.”

„Maar Stien,” zei moeder verontwaardigd, „wat denk je nu toch van je broertjes? Ze zien toch zeker allemaal wel in, wat wij aan juffrouw Westenberg te danken hebben en wie zou haar nu verdriet willen doen? Ze zullen je, denk ik, allemaal wel willen helpen om het dier te verzorgen!”

Ja, ja, dat wilden ze graag. Piet zou de kooi schoonmaken, Jan zou voor voer en water zorgen en kleine Wim, die drie jaar was en toch ook wat wilde doen, bood grootmoedig aan: „Ikke gras snijden voor vinkie!” waarop natuurlijk allen het uitgierden van pret.

Vader riep hen echter tot de orde en drukte de jongens op het hart om het beestje rustig te houden en te zorgen dat hem niets zou overkomen, zoo lang hij in hun huis was.

„Wij zijn blij,” zeide hij, „dat wij, tegenover zoo-veel goedheid van den kant van Stiens juffrouw, nu ook eens een kleinigheid kunnen doen. Laat ik geen klachten krijgen!” Nu behoefde Stientje geen zorg meer te hebben voor het lot van het haar toevertrouwde vogeltje, want ze wist wel, dat de jongens ontzag hadden voor vader.

12. IN HET VREEMDE LAND

Toen Ina het schitterende berglandschap zag, doortrilde haar een huivering van ontroering. In het hotel aangekomen bleek het, dat ook hier alles zoo goed als het maar behoefde was

Toen Ina het schitterende berglandschap zag....

klaargemaakt. Door bijzondere schikking kregen zoowel Ina als mevrouw Vernon gelijkvloersche slaapkamers, terwijl de professor en de broers vlak boven hen sliepen en door een, uitsluitend voor dit geval aangelegde bel, heel gemakkelijk te bereiken waren.

Reeds den eersten dag gingen de heeren een bergtocht maken, terwijl mevrouw met het jonge meisje achterbleef. Zij zaten op de veranda elk met een handwerkje, maar het uitzicht was zoo schoon en nog zoo nieuw, dat geen van beiden er toe kwam iets anders te doen dan rond te kijken. Des morgens had mevrouw Ina uit haar Bijbel een hoofdstuk voorgelezen en nu wilde zij daar gaarne nog wat met haar over praten en het gelezene verklaren. Zij had de geschiedenis gelezen van den kranke, die acht en dertig jaar in het ziekenhuis te Bethesda had gelegen en niet bij het badwater had kunnen komen, omdat zijn beenen verlamd waren. En toen was de Heere Jezus gekomen en op één woord van Hem stond de man op zijn beenen en was gezond.

Hoe had dit voor ieder reeds zoo schoone verhaal in het bijzonder het hulpbehoevende meisje getroffen. Immers, zij bevond zich bijna in denzelfden toestand, waarin die man had verkeerd en niemand kon zich zoo levendig die teleurstelling voorstellen van nooit het eerste in het water te kunnen komen, als zij. Hoe vreeselijk moest het

voor hem geweest zijn weer, lam als voorheen, naar zijn bed gebracht te worden! Hoe vreeselijk ook om acht en dertig jaar aan het bed gekluisterd te zijn! Totdat Jezus kwam en hem zag! Totdat de Redder en Verlosser hem genas, volkomen, op een enkel woord van Zijn mond!

En zijzelf? . . . Ook zij lag hulpeloos en machteloos terneer. Weliswaar nog geen acht en dertig jaar, maar de jaren gingen en zouden zich aan-eenrijgen en hulp en genezing was voor haar niet weggelegd. Zij zou afhankelijk blijven, heel haar leven lang.

Ach, was toch de Heere Jezus nog maar op aarde! O, als Hij haar zag, haar even krachteloos zag nederliggen, als de man te Bethesda, dan zou Hij tot haar ook gewis de verlossende woorden spreken.

Mevrouw Vernon had wel opgemerkt, dat Ina lag te peinzen en heel ernstig keek. Plotseling wendde het meisje nu het hoofd naar haar toe en zei: „Ik wilde haast maar liever, dat ik stierf! Ik kan de gedachte niet verdragen van mijn heele leven zoo te moeten liggen, als die man bij het badwater! En voor hem kwam de genezing ten slotte nog, maar voor mij is dat buitengesloten, want de Heere Jezus is niet meer op aarde. En u hebt wel gezegd, dat Hij gisteren en heden dezelfde is en in der eeuwigheid, maar dat heeft toch geen betrekking op het beter maken van zieken, want dat kan toch

niet, nu Hij niet meer onder hen rondwandelt. Die woorden uit den Bijbel kunnen mij niet troosten, zij maken mij veeleer maar verdrietig en moede-loos."

Onder het spreken waren het arme meisje de tranen in de oogen gekomen en nu begon zij bitter te schreien.

Mevrouw Vernon bewaarde een oogenblik het stilzwijgen. Ze keek met deernis naar het hulpe-looze meisje. O, hoe gevoelde zij de zwaarte van het kruis, dat op het oogenblik zoo pijnlijk drukte. Zachtjes legde zij de hand op Ina's hoofd en sprak: „Het kan zijn, lieve, dat God het noodig voor je oordeelt om dit kruis te blijven dragen. Maar je moet bedenken, dat de Heiland zelf gezegd heeft: „Zoo wie zijn kruis niet op zich neemt en Mij navolgt, die kan Mijn discipel niet zijn."

De man, waarvan wij gelezen hebben, prees den Heere Jezus, nadat deze hem genezen had, maar het is een grooter en heerlijker roeping om den Heiland te verheerlijken onder het kruis. Zie je dit zelf niet in, Ina? Denk eens in, hoe'n groote zegen het voor ons is om daarin iets voor den Heiland te mogen zijn. Als we gezond en krachtig zijn en alles hebben, wat het leven aangenaam kan maken, dan is het niet moeilijk om God te prijzen. Maar juist in beproeving en smart den Heiland het kruis vroolijk na te dragen, dat is de rechte Godverheerlijking."

Nog veel en lang spraken de oudere vrouw en het jonge meisje te zamen over dit onderwerp. De vaste geloofsovertuiging en de moederlijke tact van mevrouw hielpen Ina over haar tranen heen en, ofschoon zij nog niet geheel verzoend was met haar lot, er begon toch al iets in haar hart neder te dalen van dien vrede, die alle verstand te boven gaat.

Hoe genoot het geheele gezelschap van het verblijf in de bergen. Het weder was buitengewoon mooi en allen gevoelden, hoeveel goed dit hun lichamelijk deed.

Maar, daar ook de professor op de wandelingen er niet van hield slechts alledaagsche onderwerpen aan te roeren, werd ook door de heeren menig geestelijk gesprek gevoerd. Zonder het geheel met elkaar eens te zijn, ondervonden de jongeren van het gezelschap den verkwikkenden invloed, die er voor hen uitging van den dagelijkschen omgang met den vromen professor en diens vrouw.

13. EEN TELEURSTELLING

De heer en mevrouw Vernon zouden zes weken in Zwitserland blijven, maar de Westenbergs konden hen maar drie weken gezelschap houden. Bernard immers kon niet langer op het kantoor gemist worden en niemand had er een oogenblik over gedacht, dat zijn broer en zuster hem op zijn terugreis niet zouden vergezellen. Op een der eer-

ste dagen van de derde week, toen het gezelschap het ontbijt gebruikte en plannen maakte voor dien dag, bracht de postbode de brieven.

Weldra reikte de hotelier ook Bernard een brief over en allen waren benieuwd, welk nieuws deze bevatten zou. Ina staarde naar het gelaat van haar broer, alsof ze daarop den inhoud van den brief kon aflezen. Bernard zeide niets. Hij vouwde eerst den brief dicht, stak hem in den zak, schonk zich nog een kop thee in en zei toen terloops: „Van oom George. Over zaken.”

Met deze mededeeling nam het gezelschap genoegen en men schonk aan den brief verder geen aandacht. De dag verliep voor allen allergeenoglijkst en toen Ina des avonds naar bed was geholpen, bleven de anderen nog een poosje bijeen om van den schoonen avond te genieten.

Nu nam Bernard het woord. „Ik moet, nu Ina op bed is, u allen vertellen, welk bericht ik vanmorgen van oom gekregen heb. Ik heb daar maar mee gewacht tot vanavond om vandaag nog eens rustig te kunnen genieten, daar dit mij niet te vaak meer gegund zal zijn, want oom schreef mij vanmorgen, dat mijn terugkomst niet kan wachten tot de volgende week. Hij acht het noodzakelijk, dat ik met een paar dagen thuis ben, daar er belangrijke zaken zijn, voor welke afwikkeling mijn bijzijn dringend noodzakelijk wordt geacht.”

Hoe teleurgesteld keken allen bij dit bericht! Aller gedachte was: „En Ina?”

Ja, voor haar zou de teleurstelling het grootst wezen, omdat ook het genot voor haar het grootst was. En voor Bernard sprak het vanzelf, dat zijn zusje met hem mee terug zou gaan, en dan moest Julius hen natuurlijk vergezellen. Hij wilde zijn spoorboekje reeds gaan halen om maar dadelijk een geschikten trein op te zoeken, toen mevrouw Vernon hem aansprak.

„Maar Bernard,” zei ze vriendelijk, „me dunkt, dat je best je zuster aan ons kunt toevertrouwen die laatste week. Mijn man en Julius zullen je op hun tochten wel missen en wij zullen dat ook wel doen, maar er is geenerlei reden, waarom het verblijf van Ina hier bekort zou worden. Wij moeten dat arme kind die teleurstelling besparen. Zij ziet er zoo goed uit en deze laatste dagen kunnen haar ook nog veel doen aansterken. Vind je zelf niet, dat het jammer zou zijn haar genot noodeloos zoo te bekorten?”

Bernard moest dit natuurlijk volkomen toestemmen, maar hij had toch veel bezwaren. Zou het Julius niet moeilijk vallen om het meisje elken keer weer te moeten dragen? Zou mevrouw zich niet teveel vermoeien? En op de terugreis? Hoe zou het dan moeten gaan?

De eerste bezwaren bleken niet te gelden, maar ook de anderen vonden het wel noodig om voor

de terugreis bijzondere maatregelen te treffen. „Het beste,” zei Julius, „zal zijn, dat je ons een verpleegster stuurt, dan kan die voor de gemakkelijke ligging van Ina zorgen en ze zou in geval van nood mij met het dragen kunnen vervangen.” Zoo werd afgesproken. Bernard zou zelf den volgenden morgen het nieuws aan Ina vertellen en daar het met dit alles nu al aardig laat was geworden, ging men thans ter ruste.

Het duurde lang, eer Bernard den slaap kon vatten. Onrustig draaide hij zich telkens op zijn bed om. En waarlijk, het waren niet alleen de gedachten aan de gewichtige kantoorzaken, waar zijn oom hem reeds even in het kort iets over had medegedeeld. Neen, ondanks het goed vertrouwen, dat hij in zijn vrienden stelde, was hij ongerust over Ina. Hij wist nu al, dat hij geen rust zou hebben, vóór ze weer veilig bij hem thuis was. „Dan kan ik mij er van overtuigen,” zei hij in zichzelf, „dat het haar aan niets ontbreekt. En dan ook. . . . het zal zoo leeg en stil wezen in huis, als ons lieve zonnetje er ontbreekt!”

Toch dacht hij er niet over om verandering in de afspraak te maken en toen hij deze den volgenden morgen aan Ina mededeelde, merkte het meisje in het geheel niet, dat haar broer er eigenlijk niet geheel vrede mee had.

14. ERNSTIGE BERAADSLAGINGEN

Het was aan den vooravond van Bernards vertrek. Onder de hooge, zacht ruischende boomen van den hoteltuin wandelden de professor en Bernard Westenberg.

Mevrouw Vernon en Ina lagen beiden reeds te bed en Julius zat binnen wat te lezen. De beide heeren waren blijkbaar in druk gesprek. „Ik herhaal,” zeide de professor, „wat ik zooeven reeds zei, het is uitvoerbaar en ik zou het willen probeeren. Levensgevaar is er, menschelijkerwijs gesproken, niet bij en de toestand kan er in geen geval van verergeren.”

„Ik heb nooit geweten, dat er van een operatie voor onze Ina enig heil te verwachten zou zijn,” verklaarde Bernard eenigszins verbaasd.

„Met het oog op den zwakken gezondheidstoestand van het meisje heb ik dit voorstel ook nog nooit durven doen, maar deze weken hebben haar veel goed gedaan en, ik geloof, dat ze, teruggekomen in haar eigen omgeving, sterk genoeg zal zijn om het met haar te wagen. De operatie, die ik op het oog heb en die ik je bij gelegenheid wel eens nader zal uitleggen, heb ik toch reeds eenige malen toegepast en Gode zij dank met succes. Natuurlijk kan ik er van te voren nooit voor instaan, dat ook nu de bewerking gelukken zal, maar ik ben er wel zeker van, dat Ina's toestand er nooit

Onder de hooge, zacht ruischende boomen van den hoteltuin....

minder door kan worden en dat was ook de meening van mijn collega's, met wie ik het geval uitvoerig heb besproken."

Bernard wist geen antwoord te geven, zoozeer was hij van streek geraakt, toen de professor hem had verteld, dat hij van meening was, dat van een operatief ingrijpen hoogst waarschijnlijk beterschap voor Ina te wachten was.

„Ik heb gewacht met Ina over deze zaak te spreken, tot ik wist, hoe haar broers er over zouden denken. Alleen, als jullie het er mee eens bent, moeten wij het meisje over dit plan spreken.”

Vrees en hoop, angst en blijdschap waren afwisselend op Bernards gelaat te lezen.

„Het is een kans!” zei hij eindelijk. „Wij mogen deze niet voorbij laten gaan. Vanavond zal ik er nog met Julius over spreken en bij mijn thuiskomst zoo spoedig mogelijk met oom George, die als voogd natuurlijk ook toestemming moet geven. En als dat alles in orde is, dan eerst moeten we Ina zelf met het plan in kennis stellen, want dan hangt alles van haar ja of neen af. Maar wij zullen niets forceeren en alleen dan tot de operatie overgaan, als ons zusje er heelemaal mee instemt.”

De anders zoo kalme Bernard had opgewonden gesproken en met ontroering zag de professor, hoe het lot van het zieke meisje haar broer ter harte ging.

Nog lang werd er dien avond door de heeren, bij wie Julius zich ook gevoegd had, over dit onderwerp gepraat. In de leeszaal gekomen nam de professor papier en potlood en legde in groote trekken uit, hoe hij wilde opereeren.

En Julius in zijn jeugdigen overmoed was er al dadelijk van overtuigd, dat er aan slagen niet behoefde getwijfeld te worden.

„Stel je voor, Bernard,” riep hij verheugd uit, „stel je voor, dat wij haar door den tuin zien loopen, dat ze met ons mee uit wandelen kan gaan!” „God moge u bijstaan, professor,” zei Bernard bewogen. „Als u zooveel van Zijn hulp verwacht, hoop ik, dat Hij u die in ruime mate zal schenken.” „Als ons pogen lukt, zullen wij het aan Hem alleen te danken hebben en daarom hoop ik, dat dit jullie beiden er ook toe brengen zal om Zijn zegen op ons werk af te smeeken!”

De professor wachtte geen antwoord af, maar begaf zich nu ter ruste, terwijl ook de broers hun slaapkamer op gingen zoeken.

Den volgenden morgen bij het afscheid nemen viel het Ina wel op, dat Bernard bijzonder ernstig keek, maar zij zocht de oorzaak hiervan daarin, dat het hem moeilijk viel alleen heen te gaan en zij kon zich dit te beter indenken, daar zijzelve moeite had haar oogen droog te houden.

15. BERNARD THUIS

Bernard Westenberg zat weer thuis in zijn eigen kamer. Hoezeer het hem ook gespeten had, hij had Janna ook wat vroeger van haar uitstapje terug moeten laten komen. Wel had hij eenige dagen bij zijn oom en tante gelogeed, maar daar de familie op het punt stond om op reis te gaan, wilde hij van hun gastvrijheid niet al te lang gebruik maken.

Nu, terwijl hij aan zijn bureau zat, gebogen over eenige paperassen, die betrekking hadden op de kwestie, waarvoor zijn oom hem vroeger terug had doen komen, trad Janna bijna onhoorbaar de kamer in en zette thee voor hem klaar. Juist wilde ze even zachtjes de kamer weer verlaten, toen Bernard haar terugriep. Hij was zoo vervuld van het groote nieuws met betrekking tot Ina, dat hij er met iemand over spreken moest en met wie zou hij dit beter kunnen doen dan met haar oude, trouwe verzorgster?

Met stijgende belangstelling hoorde Janna hem aan en ze kon geen woorden vinden om uit te drukken, hoe gelukkig ze het vond, dat zoo iets heerlijk mogelijk zou kunnen zijn.

Alleen vond ze het jammer, dat Ina dan weer van haar weg zou moeten, maar ze begreep wel, dat opneming in een ziekenhuis noodzakelijk was.

„Ik zal de post van morgenochtend nog afwachten,” zei Bernard tenslotte, „en daarna zal ik naar Zwitserland schrijven. Ik heb nog steeds geen antwoord van de wijkzuster, die voor mij uit zou zien naar een geschikte zuster als reisgeleide op den terugweg.”

„'t Is anders maar stil in huis, mijnheer,” zei Janna, terwijl ze zich naar de deur begaf. Ze wenschte nu wel te rusten en weldra zat Bernard weer verdiept in zijn werk.

Toen de brieven den volgenden morgen gekomen

waren, had Bernard alweer een boodschap voor Janna. Ze verscheen op zijn bellen oogenblikkelijk, nieuwsgierig wat zij uit de brieven te hooren zou krijgen.

„Dat is nu ook wat, Janna, daar schrijft mijn broer, of het goed is, dat ze nog twee weken wegblijven en dan met de familie Vernon gelijk terugkomen.”

„O mijnheer. . . .” was het eenige, wat Janna op verdrietigen toon kon antwoorden.

„De professor ziet Ina met den dag sterker worden en gelooft, dat zij de krachten zoo goed zal kunnen gebruiken, dat hij het jammer zou vinden om haar niet zooveel mogelijk te laten aansterken. Ina wil het zelf ook graag en in het hotel heeft men het zoo weten te schikken, dat zij hun kamers kunnen behouden. Ik zal dus maar dadelijk terugschrijven, dat het goed is.”

„’t Zal wel moeten, mijnheer, maar ’k zou ze best weer thuis willen hebben. Maar daar wordt gebeld. Ik zal eens gauw gaan kijken. Morgen komt gelukkig Stientje weer.”

Ze kwam al heel gauw terug en diende de wijkzuster aan. Deze kon binnenkomen, zei Bernard.

„Goedenmorgen, zuster Annie! Hoe gaat het met u? Komt u mij vertellen, wie het reisje naar Zwitserland maken kan?” Al sprekende bood Bernard de zuster een stoel aan en ging tegenover haar aan tafel zitten.

„Was het maar waar, mijnheer Westenberg,” was het antwoord, „maar hoe ik mijn best ook gedaan heb, ik weet nog niemand. Het is midden in den vacantielijd en wij komen in het ziekenhuis zelf al haast zusters te kort. Maar, wij hebben toch nog wel even tijd? Dan kan ik op mijn gemak nog eens uitzien.”

„Wij hebben zelfs nog twee weken den tijd, zuster, want ik ontving zooeven de tijding, dat de familie nog zoolang wegblijft.”

„Nog twee weken, mijnheer? Maar dan ben ik zelf vrij, dan loopt mijn werk als wijkzuster af en krijg ik vacantie, vóór ik als zuster van maatschappelijk werk in functie tred. Mag ik het dan doen? O, wat zou ik dat heerlijk vinden!”

„Wij allen zouden niets liever willen, zuster! Dat is een meevaller, hoor! Ik zal het in mijn brief dadelijk vermelden en ben er zeker van, dat Ina er heel blij om zal zijn.”

Na nog wat over de reis gesproken te hebben, kwam het gesprek al gauw op de ophanden zijnde operatie. De zuster was van meening, dat er alle kans van slagen was. Zij had, toen ze nog in het ziekenhuis werkte, een dergelijk geval meegemaakt, maar had het voor Ina nooit durven voorstellen, omdat ze het meisje er veel te zwak voor vond. Maar nu de rustkuur in de bergen Ina zooveel goed had gedaan, juichte ze het plan van ganscher harte toe.

Hoeveel goed deed het Bernard iemand, die er verstand van had, zoo te hooren praten!

„'t Is haast niet te denken, dat zoo iets heerlijks mogelijk kan zijn,” zei hij, toen ze naar de deur liepen.

„Bij God is geen ding onmogelijk, mijnheer Westenberg. Wij moeten geloovig aan Hem de uitkomst overlaten.”

„Bij God,” mompelde Bernard, toen hij in de kamer terugkwam. „Moet ik weer die woorden hooren? Ik heb altijd zoo weinig aan Hem gedacht en zou Hij nu toch naar mij willen hooren, als ik om het behoud van ons lief meisje bid?”

16. IN HET VADERLAND TERUG

Eindelijk was dan toch de dag aangebroken, waarop Julius en Ina thuis zouden komen. Janna had met behulp van Stientje en haar moeder de kamers een goede beurt gegeven en alles had een feestelijk aanzien.

Linda was gekomen met bossen rozen en had alles vroolijk in de mooiste vazen geschikt en ook andere vriendinnen hadden bloemen ter verwelkoming gebracht.

Om vier uur zou de trein aankomen en lang vóór dien tijd stonden Bernard en Linda en Mary al op het perron. Toen eindelijk de trein binnendaverde, zagen de wachtenden Julius al uit een raampje wuiven en ze stormden naar die coupé toe. Daar

Toen eindelijk de trein binnendaverde....

waren ze allen weder, naar wie zoo lang verlangd was! En wat zagen ze er goed uit! Bernard kon zijn oogen niet gelooven, toen hij Ina's gebruinte volle wangen zag. Noch Julius, noch de zuster mochten het meisje uit de coupé tillen, maar hij pakte haar op, alsof ze een veertje was en droeg haar de trap af en in de wachtende auto.

Nog even kwamen de professor en zijn vrouw daar afscheid nemen, zoo ook Linda en Mary, die beloofden dien avond nog 'naar alles te komen hooren en zelf van haar vacantie te vertellen en daarna reed Ina met de broers en de zuster naar huis. Daar wachtte haar weer een hartelijk wel-

kom van Janna, die al op de stoep naar de auto stond te kijken.

Dat was een blij weerzien en Ina was ontroerd over zooveel blijken van liefde.

Na den avondmaaltijd kwamen volgens haar belofte de vriendinnen en toen behoefden Bernard noch Julius aan het gesprek deel te nemen. Linda en Mary waren beiden tot de vijfde klasse bevorderd en hadden dat al per brief aan Ina medegedeeld en ook, dat Klara van Snellen niet was overgegaan en nu van school af was gegaan. Ze vertelden nu nog allerlei bijzonderheden van haar vacantie en Mary, die al met moeder mee was geweest naar zee, verheugde er zich geweldig op, dat ze nu nog een paar dagen met haar vader naar Brussel mocht.

„En weten jullie het al van Klara van Snellen?” vroeg Ina.

„Wat bedoel je?” vroegen Linda en Mary tegelijk.

„Ik heb van zuster Annie gehoord, wat ze nu gaat doen. Mag ik het zeggen, zuster?”

Zuster Annie, die het verdere van den dag bij de familie Westenberg zou blijven, gaf haar toestemming om de mededeeling te doen. Ze was een paar dagen van te voren reeds vertrokken, zodat ze nog wat had kunnen genieten van het schoone berglandschap, en in dien tijd had ze Ina ook eenige nieuwtjes uit haar omgeving medegedeeld.

„Nu,” zei Ina toen, „ze wordt hulp van zuster Annie.”

„Hulp van zuster Annie?” herhaalde Linda verbaasd en ook Mary begreep er niets van.

Nu vertelde de zuster, dat het haar vergund was geworden om iemand te zoeken, die haar bij haar nieuwe werk zou kunnen helpen. De zusters, die voor de andere ziekenhuizen dit werk deden, werden daarin ook bijgestaan, daar de taak voor één persoon wel wat zwaar was. Het was natuurlijk geen betaalde betrekking, maar het was een heerlijke werkkring voor iemand, die bezigheid zocht en geen salaris wenschte.

„Klara's ouders zijn zoo rijk,” eindigde de zuster, „dat zij niet zouden willen, dat hun dochter ooit betaald werk deed. Ze hebben Klara al een auto gegeven, die ze voornamelijk gebruiken kan, als wij iemand moeten opzoeken, die ver weg woont. Dat is voor mij dus al een heel buitenkansje.”

De meisjes benijdden Klara haar auto, maar toch waren ze blij, dat zij haar studie niet hadden behoeven af te breken. Ze kwamen niet uitgepraat, maar tegen tien uur maakte Bernard een eind aan het gesprek.

„Ina moet naar bed,” zei hij, „anders kon ze wel eens in één avond alle krachten weer verliezen, die ze in Zwitserland heeft bijeengegaard!”

Weldra werd Ina in de slaapkamer gebracht, waar het wel bleek, dat Janna de verzorging van haar

meesteresje nog niet verleerd was. Toen Bernard haar goedennacht kwam zeggen, bleef hij wat langer praten dan gewoonlijk. Ze sprak hem van het groote geluk, dat ze gevonden had, omdat God zich aan haar had geopenbaard en dat ze toch zoo graag zou willen, dat haar broers ook den Heiland liefkregen. Tot haar onuitsprekelijke blijdschap hoorde ze, dat Bernard ook in dit opzicht aan het veranderen was. „Ik heb altijd geleefd zonder God,” zei hij, „hoewel ik wist, dat Hij er was. Maar dat is niet genoeg. Dank zij menig gesprek met den professor weet ik nu, dat Hij ons Zijn kinderen wil noemen, ondanks al onze zonden, omdat Hij ons die om Christus' wil vergeeft. Hij is tot mij gekomen, tot mij, armen zondaar en wil ook mij Zijn genade deelachtig maken.”

Toen Ina dien avond insliep, wist ze niet, waarom ze zich het meest verblijdde, omdat haar genezing misschien spoedig ophanden was, of om de laatste woorden van Bernard.

17. GELOOF EN ONDERWERPING

Professor Vernon had als zijn meening te kennen gegeven, dat het hem het beste leek met de operatie niet langer te wachten, dan strikt noodzakelijk was. Ina had zich daar volkomen bij neergelegd, daar ze zich in geloof en onderwerping aan de behandeling overgaf.

Toen ze dan ook, na een paar dagen thuis te zijn

geweest, verklaarde geheel van de vermoedenissen van de reis te zijn bekomen, werd er besloten, dat zij den volgenden dag naar het ziekenhuis zou gaan.

De vriendinnen kwamen afscheid nemen en Linda zei: „Je rekent er zeker vast op, dat je kunt loopen, als je terugkomt, want je bent heelemaal niet zenuwachtig.”

„Dat is toch niet waar,” zei Ina zacht, „maar ik weet, dat, als ik niet beter mocht worden, het Gods wil is, dat ik dit kruis in onderwerping ook mijn verdere leven zal dragen.”

De meisjes zwegen bij deze woorden, want ze waren maar weinig gewend om over deze dingen onder elkaar te praten.

Van rustig slapen kwam echter dien nacht niet veel. Daarvoor waren er te veel gedachten, die Ina's brein doorkruisten.

Bernard en Julius brachten haar den volgenden morgen weg. In aller hart kwam de gedachte onwillekeurig op, dat dit misschien de laatste maal was, dat het meisje daar zoo hulpbehoevend naar de auto werd gedragen. Zou het waar zijn? Zou ze uit het ziekenhuis komende de stoep oploopen en zonder hulp het huis binnengaan? Vurig hoopten allen het, en innig baden Bernard en Ina er om!

Hoe hartelijk was de ontvangst in het ziekenhuis! Vriendelijke handen wilden haar dadelijk van

.... zoo hulpbehoevend naar de auto werd gedragen.

Bernard overnemen, toen hij haar uit de auto droeg, maar hij verzocht als een gunst, of hij zijn zuster zelf naar haar bed mocht dragen en niemand dacht er aan hem dit te weigeren.

Men ging hem voor naar een ruime, lichte kamer, waarin twee bedden stonden. Eén er van was voor Ina bestemd, maar omdat hij dat gezelliger voor haar vond, had Bernard gevraagd, haar een tweepersoonskamer te geven. Het andere bed was nog leeg, maar de zuster, die Ina verplegen zou, zei,

dat hierin morgen een patiëntje van haar leeftijd zou komen.

Hoe gezellig zag de kamer er weldra uit, want de zuster bracht allerlei bloemen binnen, die Ina's kennissen haar alweer hadden gezonden. Bernard zou nog eenigen tijd blijven om Ina wat op haar gemak te laten komen, maar het bleek al gauw, dat het meisje heel wat rustiger was dan haar broer. Het kwam er dan ook in werkelijkheid op neer, dat zij hèm troostte.

„Ik dacht wel eens,” zei ze, „dat, nu de Heere Jezus niet meer op aarde is, er ook geen wonderen meer gebeuren. Maar het is toch eigenlijk ook een wonder, dat menschen van God het verstand en de macht hebben gekregen, om door operaties zooveel lijden te verzachten.”

„Ik hoop zoo, dat dit hier ook maar het geval zal mogen zijn!”

„En anders, Bernard, anders schik ik mij volkomen in mijn lot om mijn verder leven ongelukkig naar het lichaam te blijven. De heerlijke wetenschap, dat ik Gods kind mag wezen, kan toch niets of niemand mij meer ontrooven.”

Ze babbelden nog een poosje te zamen, terwijl Julius eenige zaken in het ziekenhuis afdeed. Toen Julius Bernard kwam ophalen, had Ina nog allerlei opdrachten voor haar broers, maar eindelijk moesten zij toch afscheid nemen.

Onder het naar huis gaan vertelde Julius aan Ber-

nard, dat hij met andere studenten het geval had besproken en hoe allen van meening waren, dat de operatie stellig gelukken zou.

„Je moet niet vergeten,” zei hij, „dat Vernon heel knap is. Men zegt algemeen, dat hij op dat gebied de bekwaamste chirurg van het land is. Wij kunnen ons zusje dus veilig aan zijn behandeling overgeven.”

„Professor Vernon rekt zelf op iets anders dan eigen bekwaamheid, Julius, en daar moeten wij ook maar het meeste op vertrouwen.”

Julius begreep wel, wat zijn broer bedoelde, maar hij had geen lust op dit onderwerp verder in te gaan. Ook op hem hadden de gesprekken in Zwitserland, met professor Vernon gevoerd, veel indruk gemaakt, maar hij was er nog zoo weinig aan gewend om over de hoogere dingen lang na te denken, dat hij dit ook nu niet kon. Hij bracht het gesprek weer gauw op een ander onderwerp en thuis gekomen ging elk aan zijn werk.

18. FLORA SPRENGER

Ina's kamergenoot verscheen den volgenden dag. Het was een meisje van ongeveer denzelfden leeftijd en zij heette Flora Sprenger. Zij was opgenomen, daar ze blindedarmontsteking had en er zouden nog wel een paar weken mee heengaan, vóór de ontsteking geheel genezen was en eerst dan kon men tot een operatie over-

gaan. Maar niemand achtte dit een gevaarlijke geschiedenis en Flora rekende er op om hoogstens nog veertien dagen na de operatie in het ziekenhuis te moeten blijven.

Al spoedig bleek het, dat Ina vroolijk gezelschap aan haar gekregen had. De wederzijdsche kennis-making verliep naar genoegen en nadat de meisjes elkaar verteld hadden, hoe ze heetten, hoe oud ze waren, waar ze woonden en wat ze leerden, zei Flora: „We moeten maar trachten elkaar op te vroolijken, want we gaan een akeligen tijd tegemoet. Zoo lang liggen! Dan de operatie en dan weer liggen! En het is zóó'n mooie nazomer.”

„Kon je maar dadelijk behandeld worden!”

„Nou, dat zou veel prettiger zijn, maar we hebben het moment voorbij laten gaan en nu moet de ontsteking eerst heelemaal genezen zijn. Vader en moeder zijn zoo bang en daarom stelden ze maar uit. En wat is nu een blinde-darmoperatie! Een dokter, die een klein beetje knap is, verdraait er zijn hand niet om!”

„Heb je nu nog veel pijn?”

„De pijn is wel te houden, maar dat liggen verveelt me zoo! En dan te moeten denken, dat de andere meisjes nog volop tennissen en fietsen en roeien. Stel je voor, zeg, dat er morgen hockeywedstrijd is tusschen de meisjes van onze school en die van de andere H. B. S.! En ik lig maar stilletjes hier en moet tevreden zijn met na afloop het

verslag te hooren! Maar jij, waarvoor ben jij eigenlijk hier?"

„Professor Vernon zal probeeren, of hij door een operatie aan mijn beenen kan maken, dat ik weer zal kunnen loopen, want ik lig al bijna twaalf jaar machteloos neer!"

„Ach, wat vreeselijk," zei Flora medelijdend, „en wat spijt het mij nu, dat ik zoo gesproken heb! Maar zou dat kunnen? Zou die professor zóó knap zijn, dat hij dat kan? Dat is niet te gelooven. Niemand kan toch de lammen beter maken, al is hij dan ook nog zoo knap."

Een oogenblik zweeg Ina. Zoo had zij immers zelf ook gepraat en dat was nog maar enkele weken geleden. Ze nam zich wel voor, haar nieuw vriendinnetje over haar nieuw en groot geluk te spreken. Maar nu al? Ze kende haar nog maar pas en 't was zoo vreemd, nu al over de eeuwige dingen te spreken. Maar toch. . . . Morgen zou er zich misschien niet zoo'n goede gelegenheid voordoen en dan kon het wel eens te laat zijn.

„Is er niemand zoo knap?" zei ze. „En de Heere Jezus dan? Die kon het, toen Hij nog op aarde was en die kan het nu ook nog."

Verbaasd keek Flora haar aan.

„Ben je vroom?" vroeg ze toen eenvoudig.

Ina vertelde haar nu, dat zij door Gods genade Zijn kind geworden was en weldra waren de meisjes in een ernstig gesprek gewikkeld.

Toen Flora's ouders 's avonds kwamen, zagen zij tot hun onuitsprekelijke blijdschap, dat hun dochter zich in haar nieuwe omgeving al heelemaal op haar gemak gevoelde. Dat hadden ze in het geheel niet verwacht. Ze kwamen dadelijk ook met Ina kennis maken, want ze begrepen wel, dat zij het was, die bewerkt had, dat Flora zooveel opgewekter was, dan ze hadden durven hopen. Ook Ina's broers verheugden er zich over, dat hun zuster zoo'n goede gezellin getroffen had, terwijl de beide meisjes zich haast niet konden voorstellen, dat ze elkaar nog maar zoo kort kenden.

19. HET GAAT GEBEUREN

Door allerlei onvoorziene omstandigheden ging er nog meer dan een week voorbij, voordat Ina geholpen kon worden.

Er was in die dagen tusschen de meisjes een vriendschapsband ontstaan, die hechter was, dan zij een van beiden nog ooit hadden gesloten. Mede door de omstandigheden waren haar gesprekken veeltijds van ernstigen aard, want immers zagen beiden wel in, dat bij elke operatie, hoe weinig ingrijpend ook, er altijd levensgevaar bestaat. Zij lazen beiden in Ina's bijbel en bespraken het gelezene, waarbij Ina, dooŕ wat ze van mevrouw Vernon had geleerd, veel kon verklaren, wat anders duister zou zijn gebleven. Hoe verheugde deze dame zich hierover, toen Ina het haar ver-

telde bij een harer bezoeken aan het ziekenhuis. Wat had Ina van dat bezoek genoten! Mevrouw Vernon had haar zoo opbeurend toegesproken en haar zooveel goede en troostvolle woorden voorgelezen.

Het had haar trouwens niet aan aangenaam bezoek ontbroken en het was voor haar zoowel als voor Flora een groote verrassing geweest, toen het bleek, dat ze nog enkele gemeenschappelijke vriendinnen hadden. Als die op bezoek waren, kon het er in de ziekenkamer soms lustig naar toe gaan.

Flora bleek dan zoo'n grappenmaakster te zijn, dat Ina zich niet herinnerde in haar heele leven zoo gelachen te hebben.

Meer dan eens gebeurde het bij die gelegenheden, dat de verpleegster binnenkwam om tot wat stilte aan te manen, om andere, ernstiger patiënten niet te hinderen.

En nu was de professor des ochtends gekomen en had hij gezegd, dat morgen de operatie zou plaats hebben. Dus vier en twintig uur niets gebruiken dan een enkel slokje water. Dat alleen was al voldoende om de patiënte telkens weer te herinneren aan het gewichtige, dat nu weldra ging gebeuren. Toch was Ina welgemoed. Meer dan ooit verlangde ze echter naar Bernards bezoek. Hij was gewend om des avonds te komen en toen het uur, waarop hij gewoonlijk kwam, daar was, keek Ina

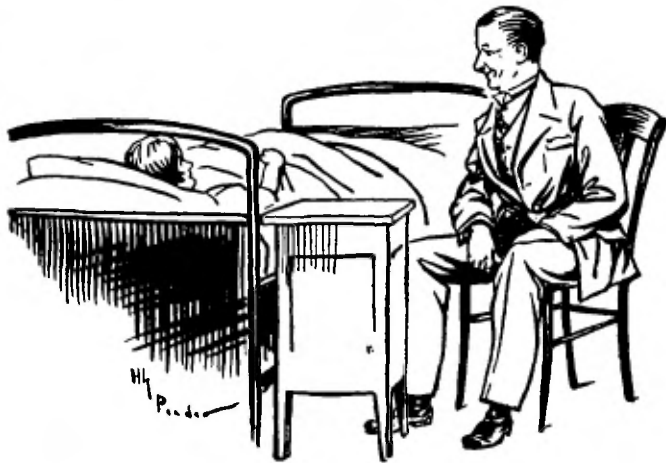
bijna onafgebroken naar de deur.

Haar geduld werd echter juist heden nogal op de proef gesteld en dat verdroot haar meer, dan ze wilde laten blijken. Onwillekeurig hoorde ze nu een gesprek, dat bij Flora's bed gevoerd werd, door Flora en haar vader.

„De tijd schiet op,” zei de laatste, een krachtig man, die naast het bed van zijn dochter zat en haar met liefdevolle blikken aanzag. „Nog maar éénige dagen en dan even de operatie, die heelemaal niets te beduiden heeft, en dan ben je met een paar dagen weer thuis.”

„O, Vader, wat zal dat heerlijk zijn! Soms kan ik daar zoo naar verlangen!”

„Vallen de dagen hier je dan zoo lang, meisje-lief?”

Met een paar dagen ben je weer thuis.

„Neen, Vader, heelemaal niet. Wat heb ik er toch tegen opgezien. Ik had gedacht, dat ik mij vreeselijk vervelen zou, maar, dank zij Ina, is het zoo heel anders gelooopen.”

„Dank zij Ina,” meesmulde de vader, „als het hier niet vervelend is geweest, zal dat wel meer door jouw toedoen geweest zijn dan door haar, want zoo vroolijk ziet zij er mij niet uit.”

„Toch heb ik het aan haar te danken, Vader. Wij kunnen zoo heerlijk samen praten over ernstige dingen! Neen, nu moet u niet verschrikt kijken, want, als je niet over ernstige dingen praat, moet je er toch aan denken.”

„Je moet er niet aan denken ook! Je hoeft je nergens bezorgd over te maken immers! Wij zullen alles doen om je leven vroolijk en gelukkig te maken en dat hebben wij ook altijd gedaan. Waarom zou jij nu moeten tobben?”

„En toch kwamen de gedachten aan de hoogere dingen wel in mij op, hoor Vader. Maar ik drong ze steeds terug, omdat ik bang was, dat alle menschen, die God dienen, altijd somber en droefgeestig zijn.”

„Godsdienst is niets voor jonge, vroolijke en rijke menschen, zooals onze Floortje. Zet die akelige dingen maar uit je hoofd en word maar gauw weer het zonnetje van ons huis.”

Hierover was Flora het echter niet eens met haar vader en ze zei hem, dat ze er innig blij om was,

dat ze had ondervonden, dat, al had zij haar Hemelschen Vader niet gezocht, Hij tot haar gekomen was met Zijn roepstem door den mond van Ina.

Met bezorgden blik keek de heer Sprenger zijn dochtertje aan. Hij had haar nog nooit zoo hooren spreken en wist geen antwoord te geven, zoodat hij maar over iets anders ging praten.

„We zullen het echt feestelijk maken, als je thuis komt,” zei hij, zijn best doende om vroolijk te zijn.

„Alle vriendinnen mogen op een dinertje komen, en daar het voor een tuinfeest wel geen weer meer zal zijn, moesten wij 's avonds maar naar de bioscoop gaan. En je moet zelf nog maar wat leuke dingen bedenken, want je hebt heel wat in te halen, mijn lief meisje.”

Flora vertelde nu, dat Ina den volgenden dag geopereerd zou worden, dus dat ze misschien wel eerder vertrekken zou dan zij.

Mijnheer Sprenger kon zich niet ontveinzen, dat dit hem oprecht verblijden zou, maar in zijn hart dacht hij, dat zijn dochter toch gelukkig deze levensgevaarlijke operatie niet behoefde te ondergaan. Hartelijk omhelsde hij zijn dierbaar meisje en na haar beloofd te hebben den volgenden dag weer te komen vertrok hij.

Vóór hij de kamer verliet, wierp hij nog een blik naar Ina, bij wie Bernard nu op bezoek was ge-

komen. Het meisje was zoo aandachtig met haar broer aan het praten, dat ze gelukkig den toornigen blik niet opmerkte dien mijnheer Sprenger haar toewierp.

„Zoo'n vervelend kind!” mompelde hij. „Wil ze van mijn vroolijk Floortje een kwezel maken? Dat mag niet gebeuren! Ik zal mijn eigen, levenslustig meisje houden!”

Juist, toen hij de stoep van het ziekenhuis aftrad, kwam een vroolijk troepje meisjes op hem toelopen.

„Dag mijnheer Sprenger,” klonk het vroolijk.

„Ha, ha, dames! gaan jullie Floortje opzoeken? Beur haar maar eens flink op en laat haar maar eens lachen!”

„Is het waar, mijnheer,” vroeg een der meisjes nu, „dat Ina Westenberg morgen geopereerd wordt?”

„Ja, dat vertelde Flora mij tenminste ook.”

„Nu, dan zal er van lachen wel niet veel komen. 't Is zeker een erge operatie? En 't is zoo'n lief meisje!”

„Zoo, zoo, vinden jullie dat? Ik dacht, dat ze erg saai was en dat ze niet veel anders deed dan in den Bijbel lezen!”

„Wel neen, mijnheer! We maken dikwijls de grootste pret met haar en zij en Flora kunnen zoo goed samen opschieten!”

Nu kregen de meisjes echter haast om naar bin-

nen te komen en mijnheer Sprenger stapte in zijn auto en reed naar huis.

„Als die jongelui er zoo over denken, zal ik mij er maar niet al te bezorgd over maken,” dacht hij.

„Mocht ze al wat te kort komen aan vroolijkheid in deze weken, dan zullen wij haar dat naderhand wel dubbel en dwars vergoeden.”

20. DE BESTURENDE HAND

An den avond van den volgenden dag lag Ina roerloos in haar bed. Wasbleek zag haar gelaat en schijnbaar was alle leven uit het lichaam geweken. De chloroform was nog niet uitgewerkt en de zusters konden nog niets anders voor haar doen, dan haar oplettend gade te slaan, om aanwezig te zijn wanneer zij uit de verdooving zou ontwaken.

In de grootste spanning hadden Ina's vrienden den dag doorgebracht en waarlijk, Flora niet het minst. Hoe had zij, het meisje, dat tot voor kort nooit echt gebeden had, nu den Hemelschen Vader gebeden voor het welslagen van professor Vernons pogen! Ze wilde de kundigheid van den professor niet gering schatten, maar die geleerdheid zou niets baten, als Gods Hand de dingen niet ten goede stuurde.

Toen Ina roerloos en als een doode was binnengebracht en achter een scherm in haar bed was gelegd, had Flora een der zusters geroepen en haar

bevend van angst ingefluisterd: „Is het gelukt?” „Ja, Flora,” antwoordde de zuster, terwijl zij kalmeerend haar koele hand op het klamme voorhoofd legde. „Ja, het is gelukt. Tenminste voor zoover wij er op dit oogenblik over kunnen oordeelen. Nu moeten wij slechts afwachten, hoe het verdere verloop zal zijn.”

Tranen van ontspanning en van dankbaarheid sprongen Flora bij het hooren van deze woorden in de oogen. De zuster vermaande haar nu, om ter wille van Ina rustig te zijn en het was ontroerend om te zien, hoe het levenslustige meisje zich dien dag stil en kalm hield. Met haar ouders, die 's middags op bezoek kwamen, sprak ze weinig en fluisterend en zij verzocht om te voorkomen, dat er dien dag iemand anders bij haar zou komen.

Bernard was in de wachtkamer van het ziekenhuis gebleven, tot men hem den afloop kwam vertellen. Dadelijk spoedde hij zich toen naar huis, waar Janna hem in de grootste ongerustheid stond op te wachten.

„God zij geloofd, Janna,” riep hij haar toe, „tot hier toe is alles naar wensch gegaan. Zijn hand heeft het alles bestuurd, zooals wij zoo vurig hoopten.”

Janna gaf niet veel antwoord. Mijnheer Bernard praatte tegenwoordig zoo eigenaardig. Zij spoedde zich naar de keuken, waar vrouw Jansen en Stientje druk bezig waren.

„God zij geloofd, Janna!”

„En?” vroeg de eerste.
„Goed gegaan, gelukkig!” zei Janna, terwijl ze op een stoel neerviel.
„Mensch, mensch, wat heb ik in angst gezeten! Dat arme kind!”

„Zeg dat wel, dat arme kind! Mijn man en ik hebben zoo dikwijls gezegd: Als dat maar goed gaat! En zou ze nu over een poosje net kunnen loopen als een ander?”

„Ja, dat zal wel,” ant-

woordde Janna en dan ging ze meteen aan haar werk, zoo plotseling een eind aan het gesprek makende. Ze had zich namelijk nu ineens voorgesteld, hoe het worden zou, als juffrouw Ien niet meer hulpbehoevend zou zijn. Zou ze haar Janna dan ook heelemaal niet meer noodig hebben? Zou Janna dan gemist kunnen worden? Dan zou zij er niet beter op worden, dat begreep ze nu eerst. En toch. . . .

Toch was ze er blij om, dat voor haar bemind meesteresje beterschap in het zicht was. Hoe het dan met haar zelf zou gaan, dat kwam er minder op aan, als dat jonge leventje maar kon groeien en bloeien zooals andere.

Zoo verheugden allen zich in het aanvankelijk succes van de met zooveel angst en vreezen tegemoet geziene operatie en zij, wie dit alles betrof, lag nog maar steeds buiten kennis, onbewust van de groote liefde, die haar omringde, onbewust van het „voorloopig gelukt”, dat allen zoo verblijd had.

21. DANKBAARHEID

Vóór de nacht intrad, werd het Bernard even vergund zijn zusje te zien. Zij begon te ontwaken en het zien van zijn geliefd gezicht zou misschien helpen om de verdooving spoediger te doen wijken.

Na een enkelen blik op het doodsbleeke gezichtje te hebben geworpen en haar behoedzaam een enkelen kus te hebben gegeven, trok hij zich terug. Hij kon dien aanblik niet langer verdragen en vreesde dit akelige beeld nooit meer kwijt te zullen raken.

Den volgenden morgen vroeg aan het ziekenhuis komende, vernam hij daar, dat de toestand veel beter was en hij werd dadelijk even binnengelaten. Dat was een blij weerzien!

„Hoe gaat het, Ineke?” vroeg hij teeder.

„Heel goed. De professor zegt, dat hij tevreden is. Na een paar weken rustig liggen, zal hij het verband er af nemen en dan, o Bernard, dan zal het

blijken, hoe ik er de rest van mijn leven aan toe zal zijn."

Bernard knikte slechts. Hij voelde zich te aangedaan om te spreken en het was een aangename afleiding, dat Flora zich in het gesprek mengde.

„Ik ben jaloersch op Ina," zei ze. „Ik wou wel, dat ik het ook al achter den rug had. Maar vanmorgen na een onderzoek vond de dokter beter om nog te wachten. Voorloopig nog twee weken. Maar mijn operatie is maar een kleinigheid, dat zegt iedereen, en dan ben je voorgoed van die aanvallen af. Als het ook maar mag, na zoo lang te hebben gelegen!"

„'t Spijt me erg voor jou," zei Ina, „maar voor mij is het heel prettig, dat je nog wat blijft."

„O, mijnheer Westenberg, wat had ik toch moeten beginnen, als uw zuster hier niet geweest was! Ik had het nooit uitgehouden, want ik zag er zoo vreeselijk tegen op!"

„Kom, kom, juffrouw Sprenger, nu overdrijft u, geloof ik, wet wat," bracht Bernard nu in het midden.

„Neen, heusch niet! Zij heeft mij zoo'n heerlijken blik op het leven gegeven, en daarom hoop ik nu maar, dat wij voor ons heele verdere leven vriendinnen zullen blijven."

„Dat zullen we natuurlijk," zei Ina, „hoe zou dat nu anders kunnen? Als je eenmaal echte vriend-

schap sluit, blijft die het heele leven bestaan en misschien nog wel langer.”

Ze praatten met hun drieën nog even, maar toen moest Bernard weg om Ina niet al te zeer te vermoeien.

Wat vlogen de weken van wachten om!

Vrienden, kennissen en familie kwamen trouw op bezoek en overlaadden de meisjes als het ware met bloemen, fruit en lekkers. Zelfs Stientje kwam een keer met Janna mee en bracht de beste berichten over het vogeltje, dat nog steeds aan haar zorgen was toevertrouwd.

Meer en meer naderde dus de dag, waarop het verband zou worden verwijderd en waarop bekend zou worden, of de beenen nu inderdaad in staat waren het lichaam te dragen.

Ina vroeg zich af, wanneer die dag wezen zou, want de professor wilde geen datum noemen, als ze hem er naar vroeg. Deze had dit opzettelijk gedaan om èn de patiënte èn de omgeving niet al te zeer op te winden.

Op zekeren morgen trad hij echter vroeger dan gewoonlijk binnen en deelde Ina mee, dat hij haar kwam halen. Ze begreep dadelijk waarvoor en een blos van ontroering kleurde haar wangen.

In de operatiezaal aangekomen werden de verbanden van de enkels weggenomen en de professor onderzocht de litteekens der wonden. Toen hij alles volmaakt in orde had bevonden, zou het

groote oogenblik komen. Op dat moment ver-
trouwde Ina zich geheel aan den Heiland toe en
toen de professor haar aanzag, trof hem de rust,
die hem uit die groote, blauwe oogen tegen-
straalde.

„Nu goed je best doen,” sprak hij rustig en, bij-
gestaan door een assistent, tilde hij Ina van de
operatietafel en zette haar op haar voeten.

Daar stond ze nu, aan beide zijden krachtig ge-
steund door sterke mannenarmen.

„Nu een stap voorwaarts met het rechterbeen.
Goed zoo. Nu links. Nog eens rechts, nog eens
links.”

Onmerkbaar hadden de beide heeren hun steun
verminderd en de laatste stappen deed Ina alleen
op eigen kracht. Hiermede was de proef voor dien
dag afgelopen, maar hoe kort en eenvoudig die
ook geweest was, voor de betrokken personen
was dit alles van het grootste gewicht geweest.

Toen Ina weer naar haar kamer gereden was,
belde de professor zelf Ina's huisgenooten op
om hun de blijde tijding mede te deelen. Hij zei
hun, dat er nog wel eenige tijd van oefening
noodig zou wezen, maar binnenkort zou Ina toch
wel uit het ziekenhuis kunnen worden ontslagen
om zich thuis verder te oefenen onder leiding van
een bekwame verpleegster. Dit zou met grooten
tact en toewijding zoo lang moeten gebeuren, tot
de knieën, die wel gezond waren, maar door het

lange liggen stijf en zwak, ook normaal zouden zijn geworden.

Hoe ontroerde dit bericht Bernard! Hij sloot zich in zijn kamer op, viel op zijn knieën en dankte God uit den grond zijns harten voor den grooten zegen, dien Hij hun geschonken had.

22. FLORA NAAR HUIS

Eindelijk kwam nu ook de dag, waarop Flora behandeld zou worden. Het was zoo algemeen bekend, dat deze operatie niets te beteekenen had, dat iedereen er blij om was, dat er nu een eind aan het liggen zou komen en dat Flora weldra naar huis zou gaan.

„Misschien gaan wij nog wel gelijk naar huis,” zei Ina op den vooravond van den grooten dag.

„Dat zal toch wel niet, Ina, want op zijn minst moet ik toch nog twee weken blijven en jij mag met een paar dagen al weg. Of ben je soms van plan op mij te wachten?”

Neen, daar dacht Ina niet over, hoewel ze zei Flora wel erg te zullen missen.

„En ik dan?” hernam Flora. „Ik weet werkelijk niet, hoe ik het zonder je zal moeten stellen. Maar ik begrijp heel goed, dat je geen dag langer hier wilt blijven, dan strikt noodzakelijk is. Ik kan soms ook zoo wanhopig naar huis verlangen. Weet je al, wat je nu gaat doen?”

„Eigenlijk nog niet. Vroeger had ik maar één

vrees en dat was, dat ik slechts een last voor anderen zou zijn. Ik wilde niets liever, dan iets voor anderen wezen en nu hoop ik maar, dat ik daarvoor in de gelegenheid zal gesteld worden.”

„Hier in deze kamer heb je die gelegenheid ook gehad, Ina. Wat ben je toch veel voor mij geweest! Ja, wij hebben heerlijke dagen gehad, toen je daar nog den geheelen dag in bed lag. En nu mag ik wel zuinig wezen op den tijd, dien je nog hier zult zijn.”

Ze babbelden nog wat, maar de zuster vermaande haar om vroegtijdig te gaan slapen met het oog op wat Flora den volgenden dag wachtte.

Den volgenden morgen, na de operatie, aanschouwde Ina haar vriendin in denzelfden vreeselijken toestand, waarin zijzelve nog zoo kort geleden had verkeerd.

's Avonds, toen het leven begon terug te keeren, mochten de ouders even bij haar komen, doch zij kende ze niet. Een hoogroode blos kwam nu op haar wangen en weldra bleek het de wakende zuster, dat Flora hooge koorts had. Zij waarschuwde onmiddellijk den dokter, die hier heel niet gerust op was. Hij gaf uitvoerige bevelen aan de zuster, die de patiënt geen seconde uit het oog mocht verliezen en zei haar, dat ze hem oogenblikkelijk moest waarschuwen, als er zich iets bijzonders voordeed.

Dat werd een droeve nacht. Flora's kreunen en haar onrustig woelen hield Ina uit den slaap en, hoewel er een scherm om het bed stond, bemerkte ze toch wel, dat het met Flora niet goed ging. Midden in den nacht werd de dokter gehaald en werd Flora weer naar de operatiezaal gebracht. Daarna was zij wel wat rustiger, maar aan alles merkte Ina toch wel, dat de zaken niet naar wensch gingen.

Ach, wat was dat een teleurstelling voor de ouders, toen zij 'smorgens vroeg opbelden en vernamen, dat Flora nog steeds niet geheel bij kennis was. Zij kwamen oogenblikkelijk, maar deinsden ontzet terug, toen zij hun eertijds zoo levenslustig kind koortsig verhit en buiten bewustzijn zagen nederliggen. Zij trachtten voorzichtig eenig teeken van herkenning van haar te krijgen, maar bereikten niets meer, dan dat er een angstige trek op het gloeiende gezichtje verscheen.

Ontmoedigd en met betraande oogen verlieten zij toen het gebouw, waar zooveel geleden werd en waar de dood voortdurend rondwaarde. Toen er dien ganschen dag en ook den volgenden bij Flora geen beterschap intrad, haalde Bernard zijn zusje naar huis.

Hoe geheel anders hadden allen zich deze thuiskomst voorgesteld! Daar zouden bloemen en versierde kamers zijn. Daar zou een huis vol genoo-

digden zijn om Ina aan den arm van haar beide broers het huis te zien binnentreden. Maar nu wilde zij van dat alles niets weten, want het was haar maar al te duidelijk geworden, dat Flora's leven in groot gevaar verkeerde. Stilletjes gleeed de auto voor de deur en na daar door Bernard te zijn uitgetild, trad ze werkelijk op eigen beenen het huis binnen, steunend op haar broers.

Maar nu was daar alleen Janna, die haar met groote ontroering gadesloeg. Wel was er dankbaarheid in Ina's hart, groote dankbaarheid, maar deze was gemengd met smart en angst om het lot van haar lieve vriendin. En het bleek maar al te gauw, dat die angst niet ongegrond was geweest. Toen Bernard namelijk een paar dagen later het ziekenhuis opbelde, om iets over Flora's toestand te vernemen, deelde men hem mede, dat er geen hoop meer was en dat de ouders hier reeds van op de hoogte waren gesteld.

„O,” zei Ina, die bij hem was, „vraag of ik komen mag, liefst dadelijk, vóór het te laat is.”

Ina kon dien middag verwacht worden.

Door Bernard weggebracht trad ze, leunend op den arm van een der zusters, het vertrek binnen, waar zij zooveel ondervonden had. Ze zette zich naast Flora's bed neder en streelde zachtjes de hand, die slap en machteloos op het dek lag. Hoe was in dien korten tijd dat gezichtje veranderd! Tranen schoten Ina in de oogen, toen ze zag, hoe

de dood reeds zijn stempel op dit lieve wezen gezet had.

Plotseling sloeg Flora de oogen op. Zij richtte ze op Ina, eerst wezenloos en zonder uitdrukking, maar langzamerhand scheen ze Ina te herkennen. Een glimlachje kwam op het bleeke gezichtje en ze fluisterde: „Ik zal hier spoedig niet meer zijn maar dan ga ik naar Jezus. . . . Jij bracht mij tot Hem. . . . Breng ook anderen. . . . Doe het, Ina!”

Hier zweeg de stem. De zieke was blijkbaar uitgeput. Ina was te ontroerd om te spreken, tranen verstikten haar stem. Maar plotseling beheerschte zij zich en zei: „Ja, dat wil en zal ik doen. Ik

Ze zette zich naast Flora's bed neder.

beloof het je. Maar ik hoop niet, dat je al gaat sterven. Ach neen, want we zouden nog zooveel aan elkaar kunnen hebben. Nu vooral, nu we beiden Jezus liefhebben!"

Een zachte glimlach verhelderde weer Flora's ge-
laat, nog eenmaal sloeg ze de oogen op en fluis-
terde: „Den vollen, waren vrede geeft Hij. . .
Jezus!"

Toen zweeg de stem en vermoeid vielen de oogen
toe. Ina antwoordde door slechts de versregels op
te zeggen:

„Veilig in Jezus' armen,
Veilig aan Jezus' hart,
Daar in Zijn teer erbarmen,
Daar rust mijn ziel van smart."

Een vredige rust spreidde zich over het gezichtje
van het zieke meisje. En weldra bleek het Ina, dat
ze weer in haar verdooving was teruggevallen.
Diep bedroefd liet zij zich door een zuster terug-
brengen naar de auto, waar Bernard nog op haar
wachtte en toen ze, thuis gekomen, haar weder-
varen vertelde, schreide ze bittere tranen, omdat
ze iemand zou moeten missen, die haar heel lief
geworden was. En toch was er ook een toon van
dank in haar hart, omdat Flora, de vroolijke,
levenslustige Flora, zóó den dood kon tegemoet

treden. Reeds den volgenden morgen, toen zij het ziekenhuis opbelde om naar den toestand van haar vriendin te vragen, vernam Ina, dat zij dien nacht in vollen vrede was ontslapen.

23. EEN GOEDE AVOND

Nu kwamen er voor Janna drukke dagen aan. Al de vriendinnen van Ina en haar familie wilden zich natuurlijk met eigen oogen er van overtuigen, dat Ina loopen kon.

Op zekeren avond zei Bernard tot haar: „Ik zou het toch eigenlijk zoo aardig vinden, als je je vriendinnen eens allen gelijk op een gezellig avondje noodigde.”

„O, Bernard, ik zou aldoor aan Flora moeten denken, en haar den geheelen avond missen.”

„Wij moeten het ook zoo inrichten, dat jij en iedereen gerust aan haar kunt denken, zonder dat wij ons voor onze houding behoeven te schamen. Wie zou er nu lust hebben om zich dol of uitgelaten aan te stellen? Maar daarom kunnen wij toch wel eens allen bijeen vragen, die in dezen gespannen tijd met ons meegeleefd hebben?”

„Het is misschien onbeleefd, om het niet te doen, Bernard?”

„Een beetje wel, meisjelief. Ik weet trouwens zeker, dat zoo'n avondje jou zelf ook wel goed zal doen. Zou je er niet van genieten, als mevrouw

Vernon er dan ook bij was? En zuster Annie? En natuurlijk net zooveel vriendinnetjes, als je zou willen.”

Bernard had, terwijl hij sprak, aandachtig zijn zusje gadegeslagen. Ach, hoe anders was alles geloopt, dan allen verwacht hadden, toen aller hoop eenmaal vervuld was. Hoe feestelijk en vreugdevol had ieder zich de thuiskomst voorgesteld van het geliefde meisje, wie zoo'n groot geluk te beurt gevallen was!

Het lijden en de dood van Flora hadden een schaduw op Ina's vreugde geworpen en zij was met dit droevig gebeuren zooveel bezig, dat Bernard vreesde, dat het haar gezondheid schade zou doen. Daarom was hij, na overleg met den professor, op de gedachte gekomen om door een gezellig avondje Ina's gedachten wat af te leiden. Dat mevrouw Vernon er in had toegestemd ook te komen gaf er misschien den doorslag wel aan, dat Ina ten slotte toestemde.

En nu was er veel te beraadslagen en in orde te brengen. Weldra werden de uitnoodigingen verzonden en was het plan voor den avond opge maakt. De gasten zouden vóór het diner komen en, als dat gebruikt was, zou men verder den avond met muziek en zang aangenaam maken.

Hoe anderen ook over het plan mochten denken, één was er, die er buitengewoon mee ingenomen was en dat was Janna. Zoolang had zij voor Ina

bijna niets kunnen doen en in het vervolg zou ze ook maar van zoo weinig nut kunnen zijn, dat ze er echt van genoot zich nu eens flink voor haar in te kunnen spannen.

Toen dan ook Bernard bij haar kwam met het voorstel een kok het diner te laten leveren, was ze geheel veront-

Toen Bernard bij haar kwam met het voorstel, was ze geheel verontwaardigd.

waardigd. „Een kok, mijnheer? Een kok? Wat zou zoo'n vreemde man moeten klaarmaken, dat ik niet zou kunnen? En wat weet zoo iemand er van, hoe juffrouw Ien de soep wil hebben? En kan hij haar lievelingspudding maken? Ik ben het koken niet verleerd, al is het lang geleden, dat hier vreemden aten. Neen, neen, als u Janna een plezier wilt doen, laat u dan alstublieft geen vreemden zich hiermee bemoeien. Ik ben veel te blij, dat de groote pannen weer eens voor den dag zullen komen.”

„Nu, Janna, als je er zoo over denkt, zullen wij het maar heelemaal aan je overlaten. Je zorgt maar voor hulp en je kunt laten komen, wat noodig is.”

Toen de dag van het feest gekomen was, was

Ina 's morgens nog wel wat droevig gestemd, maar dit werd toch van lieverlede beter. Ze voelde zich weer zoo dankbaar, toen ze aan alle voorbereidselen merkte, hoe lief men haar had.

Ze begon nu al aardig het gewone leven mee te leven. 's Morgens stond ze laat op en maakte dan, na zich met Janna's hulp aangekleed te hebben, een kleine wandeling in den tuin. Na de koffietafel rustte zij een paar uur en liep dan weer een poosje en ook des avonds oefende zij geregeld de nog altijd eenigszins stijve knieën.

Dezen middag had zij bijzonder lang gerust om des avonds volkomen uitgerust en frisch te zijn. Toen ze in de huiskamer kwam, kon ze een kreet van verrassing niet weerhouden.

Wat zag alles er keurig uit! Overal in de kamers stonden bloemen en ook de tafel, die reeds gedekt was, prijkte met groen en bloemen.

Nieuwsgierig liep ze langs de tafel, waar kaartjes bij de borden de namen der gasten aangaven. Al die namen riepen herinneringen in haar op aan ondervonden vriendelijkheden. Toen dan ook Bernards stem haar vroolijk toeriep: „Is het zoo naar je zin, jongedame?” welden tranen van dankbaarheid in haar oogen op. Janna liep, bijgestaan door Stientje en vrouw Jansen, bedrijvig heen en weer en verzekerde in het voorbijgaan, dat alles klaar was, om te beginnen, zoodra de gasten zouden zijn aangekomen.

Deze lieten niet lang meer op zich wachten en weldra zat het gezelschap aan den maaltijd. Oom George, die ook een der gasten was, sprak eenige hartelijke woorden, waarin hij zijn blijdschap te kennen gaf over het heerlijke feit, dat zijn nichtje niet langer aan haar ruststoel gebonden was en de hoop uitsprak, dat haar krachten zouden mogen toenemen en zij weldra met de andere meisjes in alles mee zou kunnen doen.

Ook Bernard nam het woord en dankte alle aanwezigen voor hun komst, maar bovenal voor al het goede, dat Ina van hen tijdens de weken van spanning ondervonden had.

Toen Julius opstond en iets wilde zeggen, richtte hij het woord meer in het bijzonder tot mevrouw Vernon. Hij vroeg haar om nog eens hun eerbiedigen dank over te brengen aan haar man, zonder wiens raad Ina nooit geworden zou zijn, wat ze nu was.

Zoo verliep de maaltijd op alleraangenaamste wijze en begaf men zich naar de salon, om daar nog eenigen tijd genoeglijk bij elkaar te zijn.

Het viel Ina al dadelijk op, dat Linda nu erg geheimzinnig ging doen. Ze verliet de kamer en keerde met haar schooltasch terug.

„Nu geen sommen, Linda!” zei Julius schertsend. „Vandaag is het feest en hebben jullie vrij van huiswerk.”

„Wacht je beurt maar eens af, mijnheer,” lachte

Linda terug. „Je kon vanavond zelf nog wel eens aan het leeren moeten gaan. Begin maar eens met dit te bekijken en maak, dat je het straks zingen kunt.”

Ze deelde nu aan alle aanwezigen een blaadje uit, waarop een lied stond geschreven, dat de meisjes zelf hadden gemaakt ter eere van Ina's gezeking. De wijs was bekend en toen een der meisjes zich aan de piano zette en begon te spelen, zongen allen uit volle borst mede.

Eenmaal aan het zingen bleven de meisjes daarmee bij de piano bezig, terwijl mevrouw Vernon met zuster Annie en Mary's moeder zaten te luisteren. Met belangstelling luisterden de beide andere dames naar wat de zuster te vertellen had over haar nieuwen werkkring. „'t Is wel zwaar,” zei ze, „maar elken dag opnieuw treft het mij weer, hoe heerlijk deze arbeid is. Het is zoo aangenaam in staat gesteld te worden iets van al het leed, dat er in de wereld is, te verzachten.”

„Maar,” vroeg mevrouw Westenberg, „is Klara niet te jong, om u in al dat werk te helpen? Ze is toch nog maar achttien jaar!”

„Zij komt ook niet overal, mevrouw. Maar het is toch ook zoo goed, dat zoo'n weeldepopje eens ziet, dat er zoo ontzaglijk veel leed in de wereld is. U moet maar eens zien, hoe veel gemakkelijker ze nu met de andere meisjes omgaat. Vroeger zou ze te trotsch geweest zijn om zoo'n avondje hier

mee te maken. En zie nu eens, hoe goed ze meedoet!"

„Ja, de andere meisjes wisten niet, wat ze hoorden, toen Klara de uitnoodiging had aangenomen. Mijn Mary kon haar ooren niet gelooven."

„En," sprak mevrouw Vernon nu, „wat is het heerlijk voor een meisje zoo'n taak gevonden te hebben, want, ook al behoeft men niet te werken om er zijn brood mee te verdienen, een leven in ledigheid doorgebracht kan toch aan niemand voldoening schenken."

De meisjes kwamen zich nu bij de oudere dames voegen en het gesprek liep daarna meer over algemeene onderwerpen, terwijl de jonge monden zich de verschillende versnaperingen goed lieten smaken.

Eindelijk vond mevrouw Westenberg het tijd om te vertrekken, anders mocht Ina zich eens te veel vermoeien.

Mevrouw Vernon verzocht nu allen om tot slot te zingen: „k Wil u, o God, mijn dank betalen." En dit lied gaf de stemming juist weer, waarin allen zich na het feestje bevonden.

Na het vertrek der gasten omhelsde Ina Bernard en zei: „Dank je wel, hoor, het is een heerlijke avond voor mij geweest."

24. NIEUWE VRIENDEN

Een paar weken na dit feestje zat Ina in den tuin op hetzelfde plekje, waar ze vroeger zoo dikwijls in haar ruststoel had gelegen. Ze ging nu al veel beter loopen en kon zelfs al zonder hulp dit plekje bereiken. Nauwelijks had zij haar werk opgenomen, of Stientje kwam haastig over het pad aanloopen, terwijl haar gezicht heel verschrikt stond. „Juffrouw,” zei ze, „daar zijn een heer en een dame om u te spreken.”

„Wie zijn het, Stientje? Dat moet je immers altijd vragen!”

„Ik heb dat nu vergeten, want ze zagen er zoo vreemd uit, zoo ernstig en zoo somber. Heelemaal in 't zwart allebei!”

Daar ging Ina een licht op: Flora's ouders natuurlijk! Ze werd bleek van ontroering en zei Stientje de bezoekers in de salon te laten en hun te zeggen, dat zij oogenblikkelijk kwam.

Hoe klopte haar hart, toen ze zoo vlug als ze kon naar huis liep. Ze voelde een groote verlegenheid over zich komen, als ze aan de ontmoeting dacht, want Flora's ouders hadden haar altijd met wantrouwen bejegend.

Maar het verlangen om nog iets te hooren omtrent Flora's laatste oogenblikken deed de schuchterheid wijken en rustig ging zij de kamer binnen. Hoe schrok ze, toen zij het veranderd voorkomen

van de beide ouders van Flora zag! Deze enkele weken hadden hun haar zichtbaar doen vergrijzen, hun trekken ouder en scherper gemaakt. Na de eerste begroeting kwam mijnheer Sprenger er met eenige moeite toe om het woord te nemen. „Juffrouw Westenberg,” zei hij, vriendelijker dan Ina hem nog ooit tot zich had hooren spreken, „wij zijn samen naar u toegekomen om u iets te brengen, dat ons van uit het ziekenhuis werd gebracht met andere bezittingen van ons kind.”

Hij tastte in zijn zak, haalde daar een klein pakje uit, dat hij Ina overreikte. Ina opende het en vond haar Bijbeltje! Het Bijbeltje, waarin Flora en zij zooveel gelezen hadden en waaruit zij zooveel goeds geleerd hadden.

Dat was te veel voor haar, die herinneringen deden haar in tranen uitbarsten en ook mevrouw Sprenger begon te schreien.

„Als zij niet zóó was heengegaan,” sprak deze, „zouden wij tot volslagen wanhoop gekomen zijn.”

„O mevrouw, vertel u mij eens van haar! Ik heb haar zoo liefgehad. Heeft zij nog veel gesproken? Kende zij u nog?”

Nu vertelden de ouders, hoe zij volkomen bereid was geweest om heen te gaan en hoe de laatste woorden, die zij tot haar ouders had gericht, een smeekbede tot hen waren geweest, opdat ook zij hun hart aan Jezus mochten geven.

„De gedachte aan dat rustig heengaan is onze eenige troost,” zei mijnheer Sprenger ten slotte, „en daar wij weten, dat zij die rust aan u te danken heeft, komen wij u daarvoor nog eens hartelijk onzen dank betuigen en u vragen, of wij u dit soms op de een of andere wijze kunnen vergelden.”

„Vergelden?” vroeg Ina verbaasd. „Hoe zou ik voor wat ik deed vergelding of belooning kunnen vragen? Er staat immers in den Bijbel: „Gij hebt het om niet ontvangen, geeft het om niet”.” Maar toen kwam er eensklaps een blijde trek op haar gezichtje en opstaande liep zij naar haar bezoekers toe en zei: „Ja, toch, u kunt mij heel gelukkig maken. Hier is het Bijbeltje, waar alles in staat, waardoor onze lieve Flora zoo vredig kon sterven. Wilt u dit van mij aannemen en er in lezen, zooals zij eenmaal deed? Mocht de Heilige Geest u dan leiden, zooals Hij het ons deed, dan kunt u ook eenmaal sterven, zooals zij heengaan is.”

Diep bewogen aanvaardden Flora's ouders het kleine boekje, dat voor hen zoo'n groote waarde had.

Nog langen tijd spraken zij met Ina en Flora's vader vertelde ook aan Ina, waarom hij altijd zoo boos naar haar gekeken had. Hij had in haar een vijandin gezien en zij was gebleken hun beste vriendin te zijn. Als een groote gunst vroegen zij,

of ze nog eens terug mochten komen om met Ina te praten over haar, die hun alle drie zoo dierbaar was geweest. Ina wilde niets liever dan dat en zij beloofde, dat ze, zoodra de gelegenheid zich voordeed, Bernard zou vragen haar ook eens te brengen naar het tehuis, waar Flora had geleefd en zoo de kennismaking met de ouders van haar vriendin voort te zetten.

En zoo gebeurde.

Deze ontmoeting leidde tot een vriendschap van blijvenden aard en bij haar bezoeken trachtte Ina zooveel mogelijk 't gesprek op geestelijke onderwerpen te brengen. Soms viel haar dit, als jong meisje, wel eens moeilijk, maar de gedachte aan Flora's laatste woorden aan haar gaf haar steeds moed.

„Breng ook anderen tot Hem,” had ze gezegd en dat wilde zij doen. Dat beschouwde zij als de roeping voor haar verder leven, hoe haar toekomst dan ook zijn mocht.

25. NAAR SCHOOL!

Toen Ina de gevolgen van de operatie geheel te boven was en zij zich nog sterker gevoelde dan vóór die gebeurtenis, begon men er over te denken, wat zij nu verder zou doen. Toen haar broers daar eens met haar over spraken, had zij haar antwoord dadelijk klaar.

„Ik zou het liefst met de meisjes naar de H.B.S.

willen en probeeren, of ik het volgend jaar ook eindexamen zou kunnen doen.”

„Prachtig!” riep Julius verheugd. „En als dat achter den rug is, kun je gaan studeeren en nog van alles worden!”

„Niet al te voorbarig,” sprak Bernard nu voorzichtig, „ook ik zou het zeer toejuichen, als Ina dit plan ten uitvoer kon brengen, maar. . . . Vóór alle dingen moeten wij aan professor Vernon vragen, of hij denkt, dat zij dit lichamelijk zal kunnen volbrengen. Alleen als hij er zijn volkomen goedkeuring aan hecht, mag het gebeuren!”

„Dat spreekt vanzelf,” hernam Julius nu weer opgewekt, „maar daaraan twijfel je toch niet? Kijk onze zuster eens aan! Wat een blozende, dikke wangen en wat een heldere kijkers! En wat het loopen aangaat, als ze voor je op den loop ging, zou je haar nooit kunnen krijgen.”

De anderen lachten maar eens om Julius' overdreven voorstelling, maar in zooverre had hij gelijk, dat men, op het uiterlijk afgaande, Ina best haar zin zou kunnen geven.

Daar alle verlies van tijd schadelijk voor de volvoering van het plan zou kunnen zijn, ging Ina nog denzelfden middag naar den professor. Hij onderzocht haar zeer grondig en gaf daarna als zijn meening te kennen, dat er niets tegen was om naar school te gaan. Alleen moest de afstand

daarheen, althans voorloopig, nog per auto worden afgelegd.

Wat was dat een vreugde! Natuurlijk moest Ina een toelatingsexamen afleggen voor de vijfde klas, maar haar leeraren hadden haar verzekerd, dat zij hiervoor in het geheel niet bang behoefde te zijn.

„Weet je,” zei ze 's avonds tegen haar broers, „wat ik nu zoo leuk zou vinden? Om het niet aan de meisjes te zeggen en in eens bij ze in de klas te komen binnenstappen.”

„Maar Bernard heeft er misschien al met oom George over gesproken?” vroeg Julius.

„Neen, dat kon juist niet, want oom was niet op kantoor. Anders had ik het stellig gedaan.”

„Zullen we het dan doen? Ik verheug me zoo op al die verbaasde gezichten!”

„Als jij zelf maar zwijgen kunt, als Mary of Linda komen!”

Tot aller blijdschap liet de directeur van de H.B.S. weten, dat Ina den volgenden Maandag kon komen. Een examen was niet noodig, want haar leeraren hadden hem er voor ingestaan, dat ze het onderwijs best zou kunnen volgen.

„En,” eindigde de brief, „aan uw verzoek om stilzwijgendheid heb ik voldaan. Daar ik zelf 's Maandagsmorgens het eerste uur in die klas les heb, verheug ik mij met Ina er op, om haar verbaasde vriendinnen te zien.”

Dat was een meevaller, want de directeur stond bekend als een zeer streng man.

Toen de meisjes en jongens uit de vijfde klasse der H.B.S. dien Maandagmorgen in hun banken hadden plaats genomen, namen allen hun boeken en gingen ijverig aan het werk. Immers de directeur zou komen en niemand dacht er over om met zijn buurman een praatje te gaan maken, zooals ze vóór de les anders nog wel eens deden.

„Goeden morgen, jongelui,” klonk het weldra. De directeur was binnengetreden, hij legde zijn tasch op den lessenaar, zette zich neer en ging voort: „We zullen de vertaling voortzetten van maar wat nu weer? Een telaarcomer? Wie waagt het nu om ons te storen?”

Hij stond zelf op om de deur te gaan openen en de leerlingen keken allen eenigszins verbaasd, want de booze toon van den directeur was heelemaal in tegenspraak met zijn gelaat, dat werkelijk scheen te lachen.

Hij opende de deur wagenwijd en . . . daar stond — Ina! Nu begrepen ze mijnheers lachje. Om zijn barschen toon gaven ze niet meer en uit vele monden klonk een welkom Ina tegen.

„Ha, Ina!” — „Neen maar, kijk nu eens,” of wel een verbaasd: „Ina Westenberg!”

Dat waren zoo de uitroepen, die overal in de klasse te hooren waren. En het geleek al heel

weinig op het ordelijke tooneeltje, dat de lessen van den directeur anders vertoonden.

Spoedig werd voor de nieuw aangekomene een plaatsje ingeruimd en weldra gevoelde zij zich volkomen op haar gemak.

In het vrije kwartier verdrongen allen zich om haar heen en ze hielden zich allen boos, omdat Ina

Hij opende de deur wagenwijd en . . .

daar niets van gezegd had, maar in hun hart hadden allen schik in het geval. Het was maar goed, dat Bernard er na schooltijd was met zijn auto, anders hadden de meisjes zich allen voor den maaltijd verlaat.

Al heel gauw bleek, dat Ina zich bij de lessen niet al te veel behoefde in te spannen, maar dat haar ontwikkeling stellig boven het gemiddelde van de klasse was. Als haar gezondheid haar nu maar in staat mocht stellen om dit werk vol te houden, dan zou ze het eindexamen zeker met goed gevolg kunnen afleggen en dan. . . . o, dan stonden er vele wegen voor haar open! Eerst had ze gedacht zendelinge of verpleegster of evangeliste te moeten worden, om haar roeping getrouw te kunnen zijn, maar mevrouw Vernon, wie zij dat

eens verteld had, had haar toen gezegd: „Om anderen tot Jezus te brengen, Ina, behoef je niet ver weg te gaan. Begin maar in je naaste omgeving en dan zal God zelf je den weg wel wijzen.”

26. INA'S ROEPING

Bijna een jaar is voorbijgegaan. Weer is het zomer en prijken parken en singels in hun schoonsten dos.

In den tuin van mijnheer Westenberg zit in den vooravond de familie thee te drinken en het is al dadelijk te zien, dat allen zich in feeststemming bevinden.

Hoe zou dat ook anders kunnen?

Dezen morgen is de uitslag van het eindexamen bekend geworden en ook aan Ina is het einddiploma uitgereikt. Een harer dierbaarste wenschen is hiermee vervuld geworden en blij en dankbaar zit zij met haar broers alles, wat zij in deze dagen heeft doorgemaakt, nog eens te bespreken. Niet alle meisjes uit haar klas zijn zoo gelukkig geweest als Ina, maar tot haar vreugde zijn Mary en Linda ook geslaagd.

Daar gaat de bel. In een wip is Ina opgestaan en loopt zij naar de voordeur. De broers zien haar aandachtig na. Het gaat steeds beter met het loopen. De tijd schijnt niet ver meer, dat ongewijden niets bijzonders aan Ina's gang zullen merken.

Daar komt ze met stralend gezichtje aan den arm van mevrouw Vernon terug. Als de nieuwe bezoeker zich ook aan de tafel heeft gezet, begint het eerst gezellig te worden.

„Wilt u een voetenbankje, mevrouw?”

„Ja, geef mij dat maar, dan ga ik het mij eens echt gemakkelijk maken, want, als jullie tenminste geen plan hadden om uit te gaan, dan blijf ik hier een poosje. Mijn man heeft gezegd, dat hij mij zal komen halen, maar dat kan nog wel een poosje duren.”

„Heerlijk!” vindt Ina en de broers zijn het daar volkomen mee eens.

Ina schenkt thee en presenteert versnaperingen en ieder is er met zijn gedachten telkens mee bezig, hoeveel er toch sinds verleden jaar veranderd is. Als die gedachten tot uiting komen, blijkt ook, hoeveel plaats er bij allen is voor dankbaarheid. Ina is opgetogen en ze begint telkens weer iets te vertellen van het examen.

„Jammer maar,” zegt ze, „dat Linda en Mary nu natuurlijk thuis moeten blijven, want ik zou nog zoo graag wat met ze praten.”

„Dat kan morgen toch ook nog wel,” lacht Julius, maar nauwelijks heeft hij de woorden gesproken, of de tuindeur wordt geopend en daar komen de beide meisjes aan.

„We zijn op de fiets hierheen gevlogen,” roepen ze al uit de verte. „We moesten even met je bab-

belen, maar we kunnen eigenlijk niet weg, want er kan bij ons ook wel visite komen."

Ina is haar vriendinnen verheugd tegemoet gegaan en als ze van mevrouw Vernon en van Bernard en Julius de hartelijkste gelukwenschen in ontvangst hebben genomen, gaan de drie meisjes den tuin wat op en neer loopen. Haar vroolijk gebabbel en gelach klinkt aardig tot de achtergeblevenen door. Als de meisjes allang vertrokken zijn en de professor en zijn vrouw ook al over weggaan beginnen te spreken, wordt er nog eens gebeld en even later komt zuster Annie den tuin in.

Nu gaan allen naar de kamer en daar wordt nog een poosje gezellig gekout.

„O zuster," zegt Ina, „vindt u het nu eigenlijk niet jammer, dat Klara van Snellen niet heeft doorgezeten? 't Zou voor haar toch ook zoo prettig zijn haar H.B.S.-diploma te halen. Wij hebben het vanavond nog zoo over haar gehad."

Tot aller groote verbazing begint zuster Annie nu vroolijk te lachen en die verbazing wordt nog grooter, als ze vraagt: „Weet je, waarom ik zoo laat gekomen ben?"

„Neen, zuster, maar wat heeft dat nu met Klara te maken?"

„Wel meisje, het is juist door haar, dat ik zoo opgehouden ben. Juist toen ik na het eten klaar stond, om hier heen te gaan, belde mevrouw Van Snellen op, of ik dadelijk even wilde komen. En

wat denk je, dat ze mij vertelde? Klara is verloofd!”

„Verloofd?” herhaalt Ina op langgerekten toon en mevrouw Vernon voegt er bij: „Zoo'n jong meisje nog!”

Maar nu vertelt zuster Annie, dat Klara ouder is dan haar vriendinnen, omdat ze een paar maal is blijven zitten. Ze is negentien jaar en haar verloofde is een oude kennis van haar en haar ouders, die zeer met hem ingenomen zijn. „Ja,” eindigde ze, „'t is overal maar vreugde en blijdschap, waar ik kom, maar ik zal nu mijn hulp moeten missen en Klara was een flink en dapper meisje.”

Mevrouw Vernon zegt, dat dit haar zoo meegevallen is, maar voordat ze nog een nieuw gesprek kan aanroeren, zegt haar man: „Neen, vrouwtje, nu gaan we heusch. Wij kunnen er toch niet de oorzaak van zijn, dat dat meisje daar veel te laat op haar bed komt. Kijk ze eens bleek zien!”

Weldra zijn de gasten vertrokken en Ina blijft met haar broers alleen: „Je moogt voor je slagen nog wat uitzoeken, Ina,” zegt Bernard, „maar je hoeft nu nog niet te beslissen, je moogt er den heelen nacht over denken. Wel te rusten, slaap maar lekker!”

Weldra is het geheele huis in diepe rust. Ina heeft haar benedenkamer gehouden en Janna slaapt nog steeds in het aangrenzend vertrek, want Ina

heeft niet gewild, dat de goede vrouw haar verlaten zou.

Maar de tusschendeur is tegenwoordig altijd gesloten. Dezen nacht is Ina daar blij om, want ze kan niet slapen en ze woelt onrustig op haar bed. De woorden van zuster Annie kan ze maar niet vergeten. „Ik zal mijn hulp moeten missen,” heeft ze gezegd en in Ina's hoofd is dadelijk de gedachte opgekomen, hoe heerlijk het zou zijn, als zij in de plaats van Klara kon komen. Dat zou juist een werk zijn naar haar hart. Maar . . . zou ze sterk genoeg zijn? En . . . zij heeft geen auto tot haar beschikking en . . . zij zijn niet zoo rijk als de Van Snellens en . . . zou de zuster het willen en . . . en . . . O, er zijn zooveel bezwaren, maar toch wil ze er over spreken, het aan Bernard en aan de zuster vragen. Eindelijk, eindelijk slaapt ze in, maar den volgenden morgen vindt Bernard haar al gekleed in de kamer, als hij binnenkomt. „Wat is dat?” roept hij uit, „ik dacht, dat jij vanmorgen wel eens lekker zou uitslapen.”

Ina vertelt nu, wat haar uit den slaap gehouden heeft, en wat haar zoo vroeg weer heeft doen ontwaken. Tot haar onuitsprekelijke blijdschap vertelt Bernard haar, dat bij hem dezelfde gedachte reeds is opgekomen.

„'t Zou prachtig zijn voor je,” zegt hij, „maar vóór alle dingen professor Vernon vragen, of hij 't goed zou vinden en dan zuster Annie nog!”

Zoo gebeurt en de professor ziet er geen bezwaar in, als Ina zich maar zooveel mogelijk in acht neemt. Zuster Annie juicht het voorstel zeer toe. Dat had ze nooit kunnen denken, dat haar vroegere patiëntje nu haar steun zal worden. Als Bernard haar nu nog het gebruik van de auto toezegt, daar zuster Annie toch het chaufffeuren heeft geleerd, is Ina's blijdschap volmaakt.

Wat heeft God haar weg voorspoedig gemaakt! Nu krijgt zij een prachtige gelegenheid om haar roeping getrouw te zijn en menigmaal zegt zij in die dagen zachtjes bij zichzelf: „Ja, Flora, ik zal het met Gods hulp doen. Ik zal trachten anderen tot Jezus te brengen, nu Hijzelf door deze schikking zoo duidelijk heeft doen blijken, dat dit voortaan mijn roeping zal zijn!”

INHOUD

	Blz.
1. Ina's wereld	7
2. De familie Westenberg	14
3. Onnut?	18
4. Een gewichtig gesprek	24
5. Groot nieuws voor Ina	27
6. Mevrouw Vernon	32
7. Wat Janna er van vond	37
8. Vreugde en bezorgdheid	42
9. Een opbeurend bezoek	46
10. Het vertrek	50
11. Rijken en armen	55
12. In het vreemde land	58
13. Een teleurstelling	62
14. Ernstige beraadslagingen	66
15. Bernard thuis	69
16. In het vaderland terug	73
17. Geloof en onderwerping.	77
18. Flora Sprenger	81
19. Het gaat gebeuren	84
20. De besturende hand	90
21. Dankbaarheid	93
22. Flora naar Huis	97
23. Een goede avond	103
24. Nieuwe vrienden	110
25. Naar school!	113
26. Ina's roeping	118

Voor kinderboeken vrage men onzen catalogus.